

"Спочатку
було СЛОВО..."

збірник художніх перекладів

ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»
Факультет іноземних мов
Кафедра теорії та практики перекладу

*Присвячується 100-річчю
ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»*

„СПОЧАТКУ БУЛО СЛОВО...”

Збірник перекладів

Старобільськ – 2020

„Спочатку було слово ...”: збірник перекладів / Упорядники: С. В. Перова, Є. Й. Тернієвська. – Полтава: ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2020. – 175 с.

У збірник увійшли переклади англійських, французьких, китайських творів українською і російською мовами: поезія, пісні, художня проза, сценарії, фанфікшен. Збірник призначений для всіх, хто цікавиться проблемами перекладознавства.

The Collection includes Ukrainian and Russian translations of English, French and Chinese poetry, songs, fiction, scenarios, fanfiction. The Collection is intended for a wide circle of the theory and practice of translation admirers.

Переклади друкуються в авторській редакції

За достовірність наведених фактичних даних, цитат, власних імен, географічних назв та інших відомостей відповідають автори

Редакційна колегія:

Головний редактор – **Перова С. В.**, канд. пед. наук, доцент, завідувач кафедри теорії та практики перекладу ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”

Відповідальні редактори – **Тернієвська Є.Й.**, викладач, **Козуб О.О.**, лаборант.

Члени редакційної колегії:

Демченко Н.О., канд. філол. наук, доцент; **Тернієвська Є.Й.**, викладач, **Козуб О.О.**, лаборант; **Корінська О. О.**, лаборант; **Крисало О.В.**, канд. філол. наук, доцент.

©Автори публікацій, 2020

© ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2020

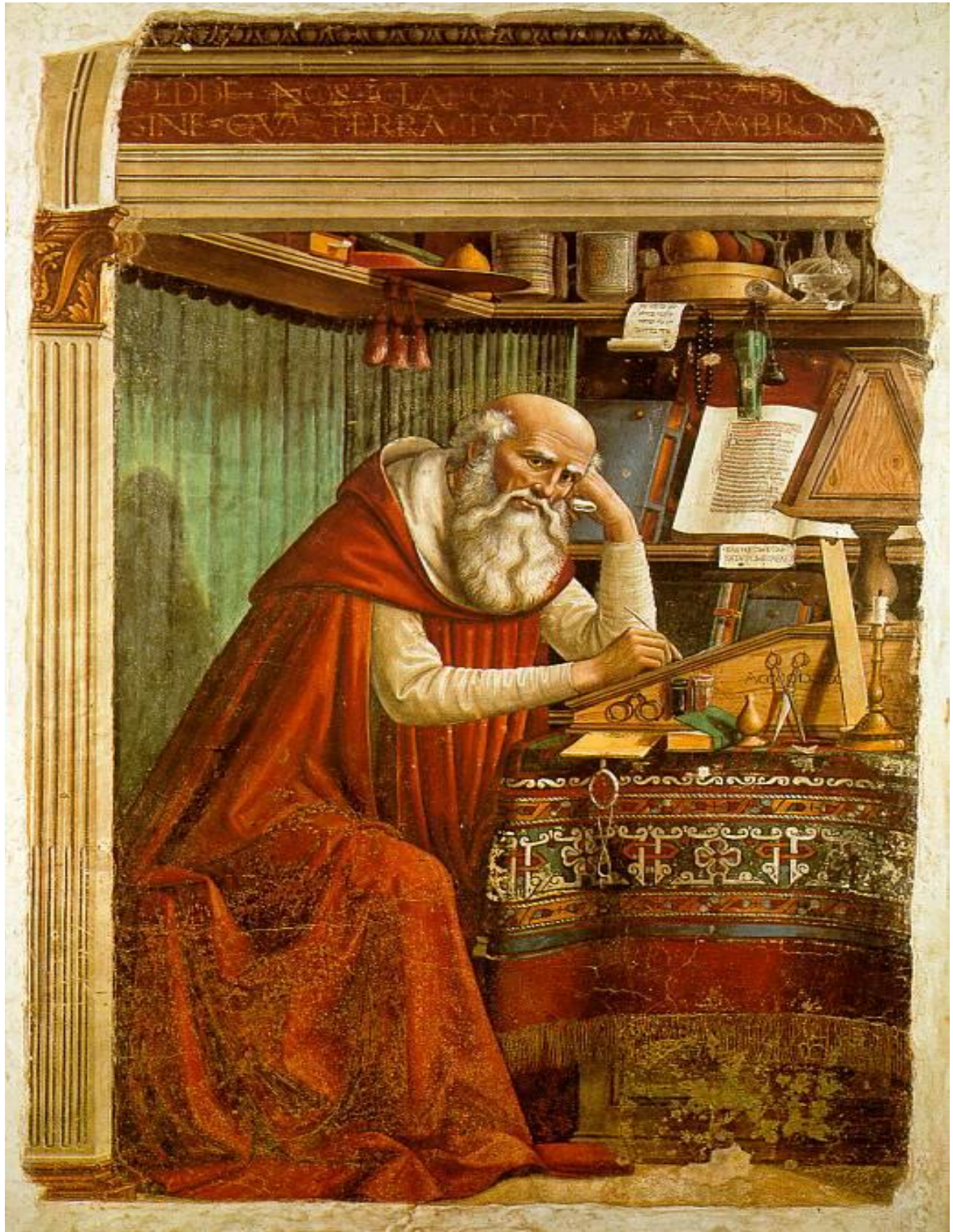
ПЕРЕДМОВА

Збірник перекладів „Спочатку було слово ...” об’єднує переклади професійних перекладачів і аматорів, філологів, викладачів, музикантів і студентів, які представили на глядацький розсуд свої експерименти на перекладацькій ниві. Всіх цих людей поєднує любов до слова та любов до нашого університету, який став невід’ємною частиною життя і сходиною у професійному і творчому житті авторів перекладів.

У збірник увійшли переклади українською і російською мовами з невеликих англійських, французьких та китайських творів або уривків із них.

Основною метою видання є популяризація та розвиток навичок художнього перекладу шляхом залучення до цієї справи початківців – студентів ДЗ „Луганського національного університету імені Тараса Шевченка”, які шукають свій шлях у творчих професіях, пов’язаних зі словом та написанням текстів, і часто не мають змоги випробувати себе, потребують підтримки і поради від досвідчених колег. Сподіваємося, що творчі спроби і пошуки на ниві мистецтва переклад матимуть гідне продовження, і молоде покоління тлумачів творчо і плідно працюватиме задля зближення української культури з культурами світу та розповсюдження найкращої традиції нашого університету: словом торкатися найглибших струн людської душі.

Редколегія збірника

Domenico Ghirlandaio. St Jerome in His Study

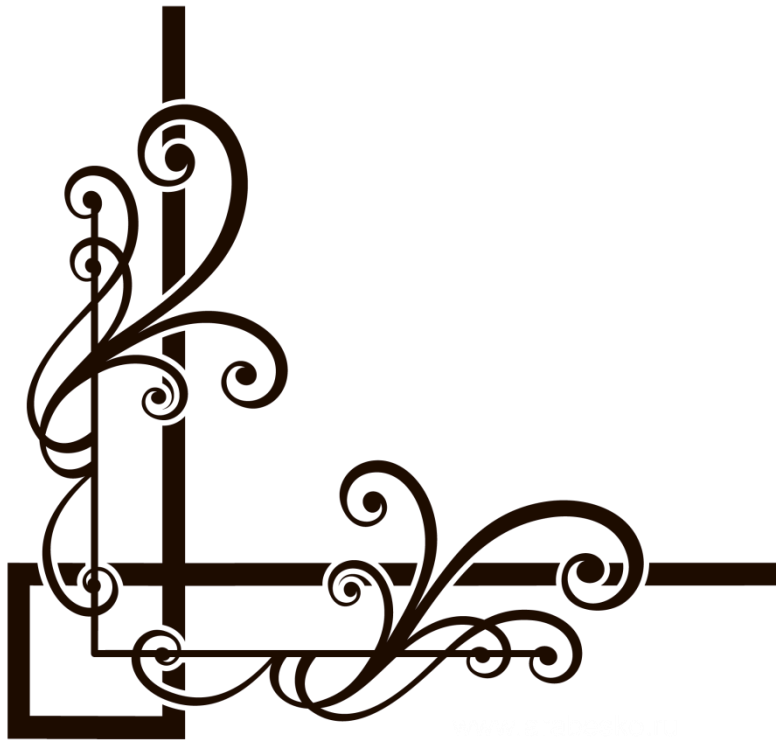
*"The best thing on translation was said by Cervantes:
translation is the other side of a tapestry"*

Leonardo Sciascia

*Андріянов Денис Дмитрович, 2001 р.
н., ДЗ «Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студент 2 курсу
спеціальності «Філологія. Східні мови
(японська, англійська)»*

Редьярд Киплинг

Коль...

Коль голову свою смог удержать на месте,
Хоть все вокруг давно сошли с ума,
Коль веришь ты в себя, и сам с собою вместе,
Сомненья выдержать готов, свой гнев затмя.

Коль был терпением одарён, и ждать ты не устал,
И был обманут сотню раз, но людям лгать не стал,
Иль ненавистным был, но злобою не отвечал,
Ни видом, ни словом свой нос не задирал.

Коль есть мечта, но не дано ей управлять тобою,
И мыслить можешь, а не ставить цели без ума,
Коль можешь принять Радость вместе с Болью,
И понимаешь, что у них цена одна;

Коль можешь видеть, как слова твои правдивы,
Но недругом обращены они во зло
Когда разрушен труд твой днём дождливым
И нужно строить всё сначала, пусть и тяжело.

Коль можешь взять всё нажитое и рискнуть,
Пускай решит один бросок монетки
И проиграв, не пожалев ни чуть,
Начать сначала, невзирая на все беды.

Коль можешь ты заставить сердце, нервы, жилы,
Служить себе, хоть в них давно нет силы,

Когда внутри тебя как будто всё убили,
И только Воля им кричит "Держись!"

Коль можешь ты владеть собой перед толпою,
И даже с королём не забываешь про народ,
Коли никто не жаждит в бой вступить с тобою,
В сердцах людей тепло к тебе живёт.

Коль в милях, что прошёл ты по пути,
Каждый шаг был сделан за мечтой,
Коль это так - Мир твой, как ни крути,
Но более того, ты - Человек, сын мой!

Joseph Rudyard Kipling

If

If you can keep your head when all about you
Are losing theirs and blaming it on you,
If you can trust yourself when all men doubt you,
But make allowance for their doubting too;

If you can wait and not be tired by waiting,
Or being lied about, don't deal in lies,
Or being hated don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise:

If you can dream-and not make dreams your master;
If you can think-and not make thoughts your aim,
If you can meet with Triumph and Disaster
And treat those two impostors just the same;

If you can bear to hear the truth you've spoken
Twisted by knaves to make a trap for fools,
Or watch the things you gave your life to, broken,
And stoop and build 'em up with worn-out tools:

If you can make one heap of all your winnings
And risk it on one turn of pitch-and-toss,
And lose, and start again at your beginnings
And never breathe a word about your loss;

If you can force your heart and nerve and sinew
To serve your turn long after they are gone,

And so hold on when there is nothing in you
Except the Will which says to them: 'Hold on!'

If you can talk with crowds and keep your virtue,
Or walk with Kings-nor lose the common touch,
If neither foes nor loving friends can hurt you,
If all men count with you, but none too much;

If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds' worth of distance run,
Yours is the Earth and everything that's in it,
And-which is more-you'll be a Man, my son!

*Василенко Аліна Василівна,
1987р.н., КЗ «Полтавський
обласний науковий ліцей-
інтернат II-III ступенів імені
А.С. Макаренка Полтавської
обласної ради», вчитель
англійської мови,*

e-mail: alina24ukraine@gmail.com

Уді Демті

Моя дорога Батьківщина

Моя Батьківщина – яскрава, красива.

Це – моя домівка, надія на диво.

Її історією пишаємось ми,

Бо знаєм ціну перемог та боротьби.

Божий дарунок мусим ми цінувати,

Сторицею країні все повертати.

Про тебе і мене Батьківщина так дбає,

Лиш тут ми є вільні, тут серце співає.

Гордимось бути країни нашої дітьми,

Вона виховує і виводить з пільми.

Це – наше життя, його краща частина,

Розум і серце, душа народу єдина.

Моя Батьківщина – яскрава, красива

І в наших руках твоя доля щаслива.

Udi Damti

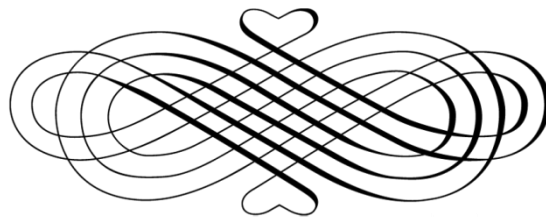
My Dear Motherland

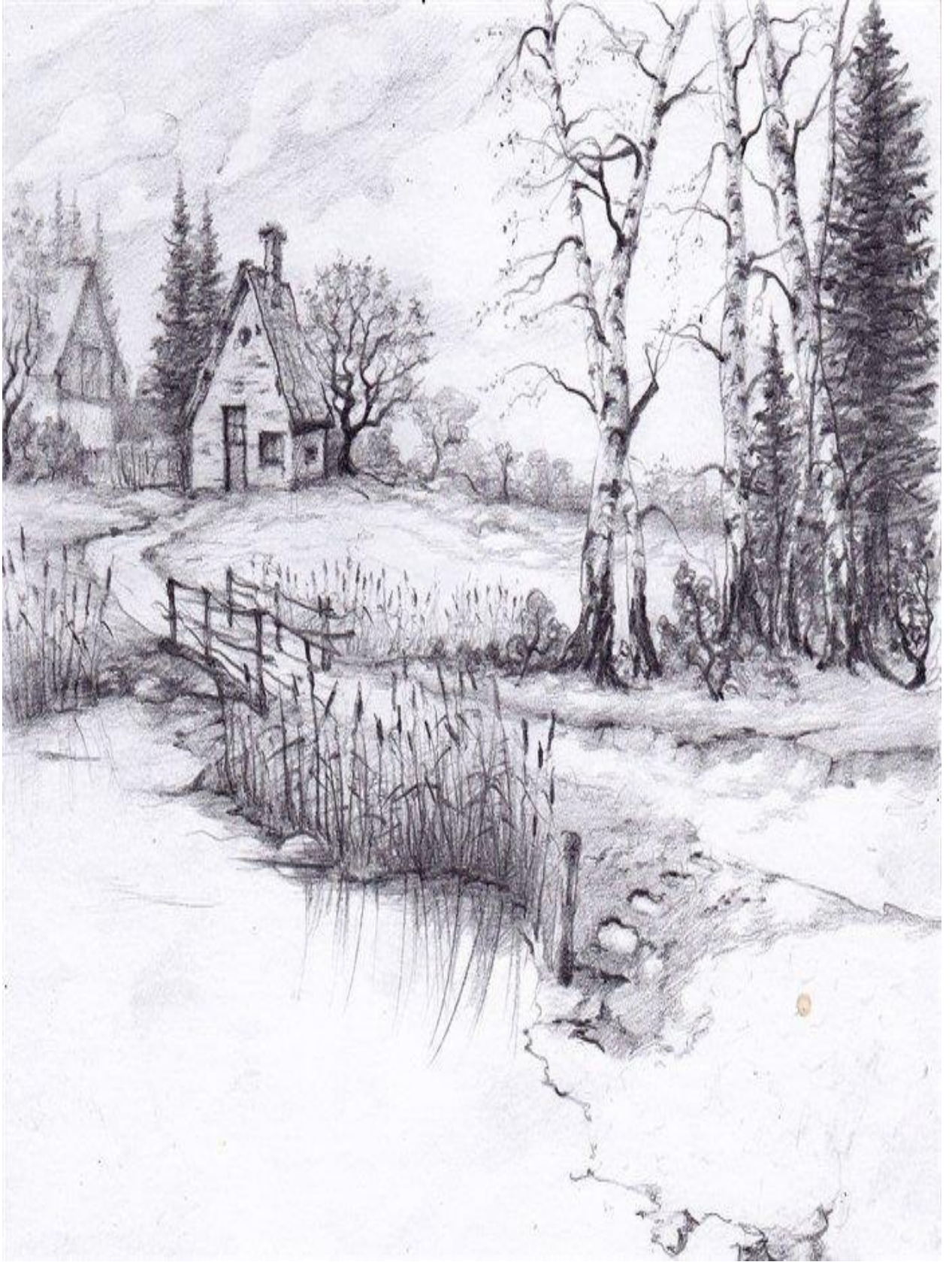
My motherland, she's so beautiful and bright
She gives me home, a shelter and light.
And we are proud of her history,
Full of struggles and victories.

We got this country from God as a gift,
Not just to take, but mostly to give.
Our motherland takes care of you and me,
And only here can we stay forever free.

We are proud to be her loyal kids,
She brings us up, teaches and leads
She's our life, she is our best part,
She's our soul, brain and heart.

My motherland, you're so beautiful and bright,
May we be strong to keep your shining light.

*Гузиченко Олена Сергіївна, 2001 р.
н., ДЗ «Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студентка 2 курсу
спеціальності «Філологія.
Переклад (англійська,
китайська),*

e-mail: domovoy4772ar@gmail.com

Эд Ширан

Ты прекрасна

Я нашел любовь свою

Милая, просто не спорь

И следуй за мной

Нашел девушку, такую милую, нежную

Я не представлял, что ты будешь той, кто ждет меня

Ведь мы влюбились лишь детьми

Не зная, что это

Я не брошу тебя в этот раз

Милая, просто целуй, ты - это все что есть

И в твоих глазах, вижу себя

Милая, танцую во тьме, с тобою в тишине

Босым по траве, мы слушаем наш любимый хит

Говоришь, что ты растрепана, я тихо прошептал

Но ты услышала, этой ночью прекрасней тебя нет

Я нашел женщину, сильнее всех кого я знал

Она делит мечты мои и однажды, у нас будет дом

Нашел любовь, это нечто большее чем секреты

Это про любовь и будущих наших детей

Мы до сих пор дети

Мы так влюблены

И несмотря на проблемы

Все будет хорошо в этот раз

Милая, мою руку держи

Будь моей, а я буду твоим

Я вижу будущее в тебе

Милая, танцую во тьме, с тобою в тишине

Босым по траве, мы слушаем наш любимый хит

Ты сияла в этом платье, слишком красивая
Ты для меня, этой ночью ты чудесная.
Милая, танцую во тьме, с тобою в тишине
Босым по траве, мы слушаем наш любимый хит
Верю в то, что вижу я
Знаю сейчас, что встретил ангела лично
Она так прекрасна
Тебя не достоин, этой ночью ты чудесная.

Ed Sheeran

Perfect

I found a love for me

Darling, just dive right in

And follow my lead

Well, I found a girl, beautiful and sweet

I never knew you were the someone waiting for me

'Cause we were just kids when we fell in love

Not knowing what it was

I will not give you up this time

Darling, just kiss me slow, your heart is all I own

And in your eyes, you're holding mine

Baby, I'm dancing in the dark with you between my arms

Barefoot on the grass, we're listenin' to our favorite song

When you said you looked a mess, I whispered underneath my breath

But you heard it, darling, you look perfect tonight

Well, I found a woman, stronger than anyone I know

She shares my dreams, I hope that someday I'll share her home

I found a love, to carry more than just my secrets

To carry love, to carry children of our own

We are still kids, but we're so in love

Fightin' against all odds

I know we'll be alright this time

Darling, just hold my hand

Be my girl, I'll be your man

I see my future in your eyes

Baby, I'm dancing in the dark, with you between my arms

Barefoot on the grass, listenin' to our favorite song

When I saw you in that dress, looking so beautiful

I don't deserve this, darling, you look perfect tonight

Oh, no, no

Mm

Baby, I'm dancing in the dark, with you between my arms

Barefoot on the grass, we're listenin' to our favorite song

I have faith in what I see

Now I know I have met an angel in person

And she looks perfect

No, I don't deserve this

You look perfect tonight.

Ed Sheeran - Perfect

free-piano.com

(in 190)

Measures 1-8 of the piano score for 'Perfect' by Ed Sheeran. The score is in 3/4 time and features a treble and bass clef. The melody in the treble clef consists of eighth and quarter notes, while the bass clef provides a steady accompaniment of quarter notes.

Measures 9-16 of the piano score. The melody continues with eighth and quarter notes, and the bass clef accompaniment remains consistent with quarter notes.

Measures 17-24 of the piano score. The melody in the treble clef shows some variation with eighth and quarter notes, and the bass clef accompaniment continues with quarter notes.

Measures 25-32 of the piano score. The melody in the treble clef continues with eighth and quarter notes, and the bass clef accompaniment remains consistent with quarter notes.

Measures 33-40 of the piano score. The melody in the treble clef continues with eighth and quarter notes, and the bass clef accompaniment remains consistent with quarter notes.

*Золотовська Тетяна Олексіївна,
2002 р. н., ДЗ «Луганський
національний університет імені
Тараса Шевченка», студентка 2
курсу спеціальності «Філологія.*

*Переклад (англійська,
китайська),*

e-mail:

tanya2002zltusk@gmail.com

Джоржд Гордон Байрон

Прохання, бо кохання... (до пихатої леді)

Не розумію, нащо ти скажи,
Свої всі таємниці відривала,
Навіщо так свій спокій ти зривала
І починала плакати тоді?

Ти зрозумій, ти скоро заридаш,
І всі будуть жорстоко глузувати,
Все через те, що ти нам розказала,
А слід було лише мовчати.

Пихата леді, ти не вір тому,
Що кавалери там шепочуть вечорами.
Не вір, щоби не захлинулась ти
Його такими ніжними словами.

Але ти віриш тим улесливим промовам,
І як метелик ти на полум'я летиш.
Та ж ти згориш, та ж ти уся згориш
У тому полум'ї його брехливих фраз.

І доки ти серед дівчат,
Розповідаєш їм казки,
Не бачиш їх усмішок ти,
Що серце ранять, як джгути.

Коли твоя щаслива казка закінчиться,
Збери свої емоції й сховай у клунок.

І не розкажуй подругам своїм
Про той бажаний і солодкий поцілунок.

Усі сміються, крихітко, із тебе,
Бо ти пихата й щебетлива.
В твоїх очах його вуста ,
Така ж дурна ти, як і гордівлива.

Твоя безклопітна натура
Не піддається молитвам.
Усе твоє життя – це мелодрама.
Ти божевільна, якщо вірити словам.

Не говори про особисте з ким-попало.
Я це не з ревнощів тобі кажу.
Твоя пихатість почуттів не викликає.
Знайди в собі тих зайвих слів межу.

George Gordon Byron

To a Vain Lady

Ah, heedless girl! why thus disclose
 What ne'er was meant for other ears;
Why thus destroy thine own repose,
 And dig the source of future tears?

Oh, thou wilt weep, imprudent maid,
 While lurking envious foes will smile,
For all the follies thou hast said
 Of those who spoke but to beguile.

Vain girl! thy ling'ring woes are nigh,
 If thou believ'st what striplings say:
Oh, from the deep temptation fly,
 Nor fall the specious spoiler's prey.

Dost thou repeat, in childish boast,
 The words man utters to deceive?
Thy peace, thy hope, thy all is lost,
 If thou canst venture to believe.

While now amongst thy female peers
 Thou tell'st again the soothing tale,
Canst thou not mark the rising sneers
 Duplicity in vain would veil?

These tales in secret silence hush,
 Nor make thyself the public gaze:

What modest maid without a blush

 Recounts a flattering coxcomb's praise?

Will not the laughing boy despise

 Her who relates each fond conceit—

Who, thinking Heaven is in her eyes,

 Yet cannot see the slight deceit?

For she who takes a soft delight

 These amorous nothings in revealing,

Must credit all we say or write,

 While vanity prevents concealing.

Cease, if you prize your Beauty's reign!

 No jealousy bids me reprove:

One, who is thus from nature vain,

 I pity, but I cannot love.

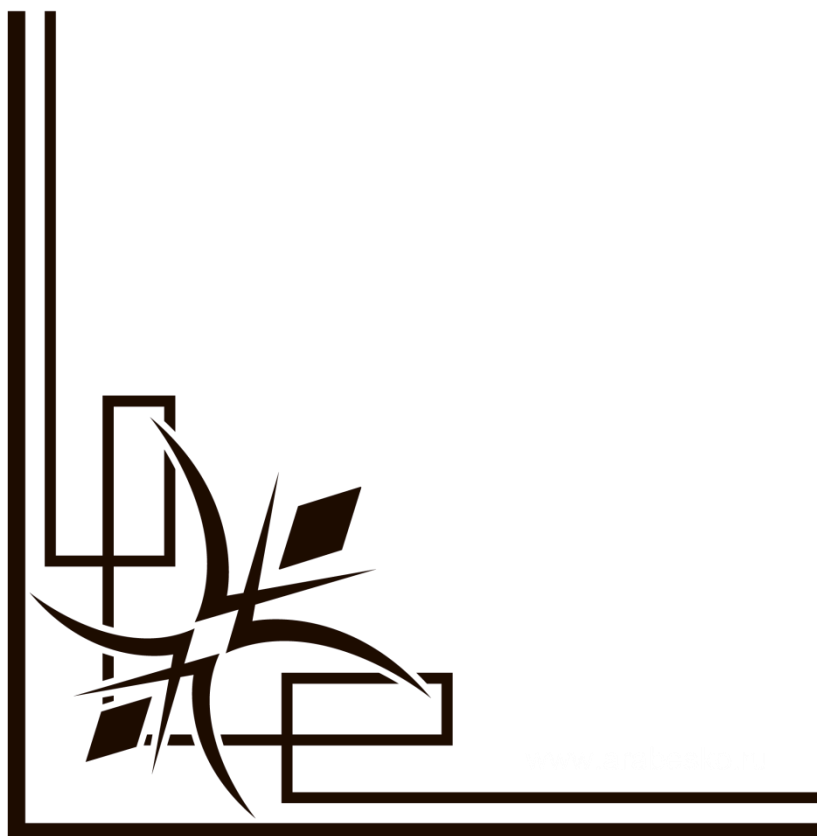

*Кабушка Олександр Михайлович, 1989
р.н., ДЗ «Луганський національний
університет імені Тараса Шевченка»,
студент 1 курсу спеціальності
«Музичне мистецтво»,*

e-mail: kabushkasasha9@gmail.com

Вільям Шекспір

Сонет 66

Втомився від усього цього, за спокійну смерть я плачу, -
Як бачити пустелю жебрака, що народився,
Нужденного, який у радості нічого не отримав,
І найчистішу віру зречену нещасно,

Та золочену честь поставлену ганебно,
Й дівочу чесноту зсоромлену грубо,
Правильну досконалість зневажену неправомірно,
І міць, кульгаючу, скалічену,

Мистецтво, зроблене за словом влади,
Й безглуздя (як у лікаря) навичку контролю,
І просту правду помилково називаною простотою,
І поневолене добро опікуване капітаном хворим:

Втомився від усього цього, від цього я б пішов,
Зберегти це, померти, я залишаю свою любов одну.

William Shakespeare

Sonnet 66

Tired with all these, for restful death I cry, –
As to behold desert a beggar born,
And needy nothing trimm'd in jollity,
And purest faith unhappily forsworn,

And gilded honour shamefully misplac'd,
And maiden virtue rudely strumpeted,
And right perfection wrongfully disgrac'd,
And strength by limping sway disabled,

And art made tongue-tied by authority,
And folly (doctor-like) controlling skill,
And simple truth miscall'd simplicity,
And captive good attending captain ill:

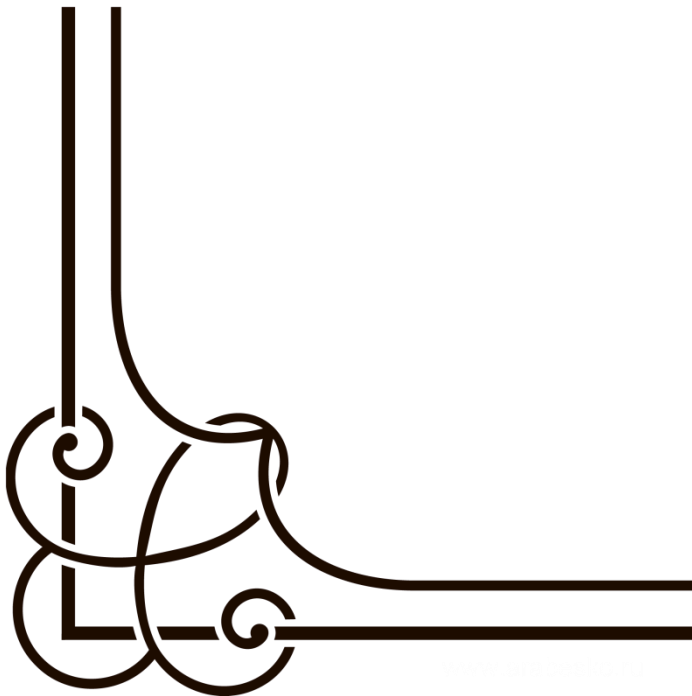
Tired with all these, from these would I be gone,
Save that, to die, I leave my love alone.

*Калтишев Кирило
Олександрович, 2002 р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка» студент 2 курсу
спеціальності «Філологія.
Переклад (англійська,
китайська),*

e-mail: kkaltyshev@gmail.com

Едгар Аллан По

Ворон

Вдруг однажды ночью томной, от раздумий утомленный,
Над столом и над трудами голову склонив свою,
Я разбуженный тревогой, голос слышу у порога:
«Гость, – подумал я, – Наверно, постучался в дверь мою.»
Гость и больше ничего у порога моего.

Ох, я точно вспоминаю, и тогда ведь был декабрь,
Свет огня уныло ставил тени мне на пол.
Я лишь ждал от той печали, от угрюмевшей печали,
Что бы книги отвлекали от утраченной Ленор.
Та Ленор была как ангел, тихо кравшая мой взор,
К сожалению, в тот декабрь, что без имени с тех пор.

Пурпурный блеск с окна и шелест занавески
Давил на зло, пропитывал испугом до костей,
И что бы сердце тише пело, я повторял по-детски:
«Всего то гость ночной. Он у моих дверей.
Всего лишь гость стоит у дома моего.
Лишь гость и все, и больше ничего».

Успокоив мирно душу и поняв, что я не струшу,
Свои силы, все что были, смиренно я в кулак собрал.
И промолвил я: «Простите! Да, конечно заходите.
Я не слышал стука в дверь, ведь в тот час уже дремал.»
В спешке открывал я звенья. «Вас не слышал, без сомненья.»-
Но, а за дверью пустота... Лишь ночь на улице одна.

Во тьме ночной и зимней вьюге, стоял тотчас лишь я в испуге,
Как страшный сон я увидел, который был мне как раскол,
И без ответов, в тьме холодной и в мраке ночи благородной,
Убивший меня наповал, что был мне в душу как укол!
Промолвил голос мне: «Ленор!». А эхо нагоняло мне: «Ленор!»
И обомлел я оттого. Лишь эхо то и больше ничего.

Вернувшись на начало, с костром душа моя пылала.
И снова стук дразнил меня, что на подобие того.
«Конечно! Это было явно! Стук был, наверное, за ставней!»—
Лишь там могла бы быть причина страха моего—
Но сердце встало от испуга камнем,
Лишь ветер всё, и больше ничего.

Открыв окно, взирал с тревожностью печальной,
И, не спеша, как тень, явился ворон старый.
И занимавший весь простор, без поклона, будто вздор
Он восседал над ставней с видом важным.
Сидел на бюсте возле дома моего,
Сидел и всё, и больше ничего.

И лишь от этого вначале я улыбнулся без печали.
Почему же эта птица бдит у дома моего?
«Хоть и чуб облез твой черный, ты-древнейший тёмный ворон!
Ты скажи мне своё имя! Восседаешь тут чего?»
С головой наперекор, ворон каркнул: «Nevermore».

Посмотрел я с удивленьем услыхавши ясно речь.
Хоть в ответе мало смысла, мысли продолжали течь.
Но нельзя не согласиться, это не могло случиться,

Что бы птица восседала над дверью дома моего!
Прям на бюсте восседала возле дома моего!
Ворон с кличкой «Nevermore»

Одиноко, словно в грусти, ворон всё сидел на бюсте
Одним словом, как на взор, излил душ со всех пор.
Бездыханно, без движений, он сидел без выражений,
И едва-ли слышным словом я сказал: «Теперь знакомы,
Но покинешь ты меня. Вот такой мой приговор».
Ворон крикнул: «Nevermore».

В тишине после ответа, пораженный наповал,
Я сказал: «Ведь несомненно, слово это он забрал
У хозяина иного. От тоски его сказал.
Бремя сложное тогда, настигавшее его.
Закопав свои надежды, кости времени того,
Прошептал он: «Nevermore».

И с обманчивой улыбкой, но с тоской наперекор,
Я сидел напротив двери где был ворон до сих пор.
Мягкий бархат затянувший в мысли томные мои
Я гадал: «Что значит крик? Ведь за что мне был укор?
Что за страшный призрак-ворон, птица тех былых времен?»
Что же значит: «Nevermore» ...

Я сидел и только думал весь в молчанье гробовом,
И смотрел в его горящий, тихий, непонятный взор.
Больше в мыслях утопая, в голове устроив хор.
А на темный цветом бархат падал тусклый свет от лампы,
Но на темный цветом бархат, освещенный светом лампы

«Ей» не сесть, ох, nevermore.

И вдруг воздух стал плотнее, как с кадила пар пошёл,

Как качели Серафима, будто шелест об ковёр.

«Я все понял! Бог посланье мне навёл!

Он подал мне облегченье от той скорби по Ленор!

Он подал мне облегченье чтоб забыл я о Ленор!»

Крикнул ворон: «Nevermore.»

«Ох, Пророк! Иль же ты Дьявол? Кто ты, птица вековая?

Кем ты послан, нерушимый? Ты же всё неустрашимый.

Как попал ты в край мой вшивый? Кто нанес проклятье то?

В этом доме духов страшных, я молю, скажи мне, Бог!

Иль найду я исцеленье? Я молю, скажи мне, Бог!

Крикнул ворон: «Nevermore.»

«О мой Бог!», – сказал пылая. «Ты Пророк, или ты Дьявол...

Мы с тобой под одним небом, под одним крестом!

Ты ответь, в далеком Рае, где живут все утопая,

Поселилась ли родная, ангел мой, Ленор?

Лишь мой ангел лучезарный, девушка Ленор?»

Каркнул ворон: «Nevermore.»

«Ах, вот так! Изиды в страхе, адский ворон вековой!»

Я воскликнул: «Возвращайся! Уходи к себе домой!

Ты во лжи теперь отныне! Вот тебе мой приговор!

Уходи теперь отсюда! Да покинь же ты мой двор!

Вырви клюв с моего сердца, да покинь скорее двор!

Сказал ворон: «Nevermore.»

До сих пор он без движенья, всё сидит без выраженья.

До сих пор он восседает возле дома моего.

Лишь глазами вновь блистая, во дворе моём мечтаю.

Свет от лампы, созерцая, бросил тень его на пол.

Лишь моя душа с той тени, что ложится мне на пол

Не восстанет, nevermore.

Edgar Allan Poe

Nevermore

Once upon a midnight dreary, while I pondered, weak and weary,
Over many a quaint and curious volume of forgotten lore —
While I nodded, nearly napping, suddenly there came a tapping,
As of some one gently rapping, rapping at my chamber door —
«This some visiter», I muttered, «tapping at my chamber door —
Only this and nothing more.»

Ah, distinctly I remember it was in the bleak December;
And each separate dying ember wrought its ghost upon the floor.
Eagerly I wished the morrow; — vainly I had sought to borrow
From my books surcease of sorrow — sorrow for the lost Lenore —
For the rare and radiant maiden whom the angels name Lenore —
Nameless _here_ for evermore.

And the silken, sad, uncertain rustling of each purple curtain
Thrilled me — filled me with fantastic terrors never felt before;
So that now, to still the beating of my heart, I stood repeating
«Tis some visiter entreating entrance at my chamber door —
Some late visiter entreating entrance at my chamber door; —
This it is and nothing more.»

Presently my soul grew stronger; hesitating then no longer,
«Sir», said I, «or Madam, truly your forgiveness I implore;
But the fact is I was napping, and so gently you came rapping,
And so faintly you came tapping, tapping at my chamber door,
That I scarce was sure I heard you» — here I opened wide the door; —
Darkness there and nothing more.

Deep into that darkness peering, long I stood there wondering, fearing,
Doubting, dreaming dreams no mortal ever dared to dream before;
But the silence was unbroken, and the stillness gave no token,

And the only word there spoken was the whispered word, «Lenore?»
This I whispered, and an echo murmured back the word, «Lenore!»
Merely this and nothing more.
Back into the chamber turning, all my soul within me burning,
Soon again I heard a tapping somewhat louder than before.
«Surely», said I, «surely that is something at my window lattice;
Let me see, then, what thereat is, and this mystery explore —
Let my heart be still a moment and this mystery explore; —
'Tis the wind and nothing more!»
Open here I flung the shutter, when, with many a flirt and flutter,
In there stepped a stately Raven of the saintly days of yore;
Not the least obeisance made he; not a minute stopped or stayed he;
But, with mien of lord or lady, perched above my chamber door —
Perched upon a bust of Pallas just above my chamber door —
Perched, and sat, and nothing more.
Then this ebony bird beguiling my sad fancy into smiling,
By the grave and stern decorum of the countenance it wore,
«Though thy crest be shorn and shaven, thou», I said, «art sure no craven,
Ghastly grim and ancient Raven wandering from the Nightly shore —
Tell me what thy lordly name is on the Night's Plutonian shore!»
Quoth the Raven «Nevermore.»
Much I marvelled this ungainly fowl to hear discourse so plainly,
Though its answer little meaning — little relevancy bore;
For we cannot help agreeing that no living human being
Ever yet was blessed with seeing bird above his chamber door —
Bird or beast upon the sculptured bust above his chamber door,
With such name as «Nevermore.»
But the Raven, sitting lonely on the placid bust, spoke only
That one word, as if his soul in that one word he did outpour.
Nothing farther then he uttered — not a feather then he fluttered —

Till I scarcely more than muttered «Other friends have flown before —
On the morrow _he_ will leave me, as my Hopes have flown before.»
Then the bird said «Nevermore.»

Startled at the stillness broken by reply so aptly spoken,
«Doubtless», said I, «what it utters is its only stock and store
Caught from some unhappy master whom unmerciful Disaster
Followed fast and followed faster till his songs one burden bore —
Till the dirges of his Hope that melancholy burden bore
Of 'Never — nevermore.'»

But the Raven still beguiling my sad fancy into smiling,
Straight I wheeled a cushioned seat in front of bird, and bust and door;
Then, upon the velvet sinking, I betook myself to linking
Fancy unto fancy, thinking what this ominous bird of yore —
What this grim, ungainly, ghastly, gaunt, and ominous bird of yore
Meant in croaking «Nevermore.»

Thus I sat engaged in guessing, but no syllable expressing
To the fowl whose fiery eyes now burned into my bosom's core;
This and more I sat divining, with my head at ease reclining
On the cushion's velvet lining that the lamp-light gloated o'er,
But whose velvet-violet lining with the lamp-light gloating o'er,
She shall press, ah, nevermore!

Then, methought, the air grew denser, perfumed from an unseen censer
Swung by seraphim whose foot-falls tinkled on the tufted floor.
«Wretch», I cried, «thy God hath lent thee — by these angels he hath sent thee
Respite — respite and nepenthe from thy memories of Lenore;
Quaff, oh quaff this kind nepenthe and forget this lost Lenore!»
Quoth the Raven «Nevermore.»

«Prophet!» said I, «thing of evil! — prophet still, if bird or devil! —
Whether Tempter sent, or whether tempest tossed thee here ashore
Desolate yet all undaunted, on this desert land enchanted —

On this home by Horror haunted — tell me truly, I implore —
Is there — is there balm in Gilead? — tell me — tell me, I implore!»
Quoth the Raven «Nevermore.»
«Prophet!» said I, «thing of evil! — prophet still, if bird or devil!
By that Heaven that bends above us — by that God we both adore —
Tell this soul with sorrow laden if, within the distant Aidenn,
It shall clasp a sainted maiden whom the angels name Lenore —
Clasp a rare and radiant maiden whom the angels name Lenore.»
Quoth the Raven «Nevermore.»
«Be that word our sign of parting, bird or fiend!» I shrieked, upstarting —
«Get thee back into the tempest and the Night's Plutonian shore!
Leave no black plume as a token of that lie thy soul hath spoken!
Leave my loneliness unbroken! — quit the bust above my door!
Take thy beak from out my heart, and take thy form from off my door!»
Quoth the Raven «Nevermore.»
And the Raven, never flitting, still is sitting, still is sitting
On the pallid bust of Pallas just above my chamber door;
And his eyes have all the seeming of a demon's that is dreaming,
And the lamp-light o'er him streaming throws his shadow on the floor;
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted — nevermore!

*Козуб Олена Олександрівна,
1998 р. н., ДЗ «Луганський
національний університет
імені Тараса Шевченка»,
магістрантка 2 курсу
спеціальності «Переклад»,*

e-mail – lenak6460@gmail.com

Уильям Шекспир

Сонет 145

С тех губ, что нежностью полны
Вдруг пронеслось: “Я ненавижу”
И сердце от ослабленной волны
Меня заставило стать неподвижным

Но состраданием наполнясь
Она сомкнула вдруг уста
И губы добротой исполняясь
Забыли в миг те грубые слова

“Я ненавижу” – изменилось
Как злая ночь на светлый день
И фраза эта погрузилась
Из наших дней в глухую тень

“Я ненавижу”, но в тот час
Спасла меня, сказав: “Не вас!”

William Shakespeare

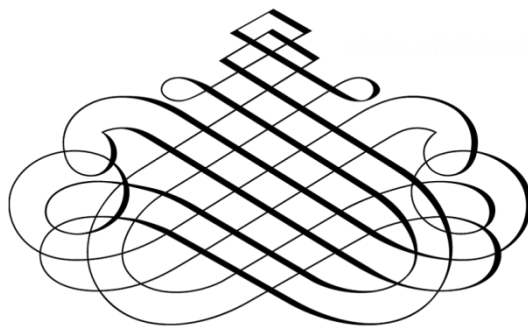
Sonnet 145

Those lips that Love's own hand did make,
Breathed forth the sound that said 'I hate',
To me that languished for her sake:
But when she saw my woeful state,

Straight in her heart did mercy come,
Chiding that tongue that ever sweet,
Was used in giving gentle doom:
And taught it thus anew to greet:

'I hate' she altered with an end,
That followed it as gentle day,
Doth follow night who like a fiend
From heaven to hell is flown away.

'I hate', from hate away she threw,
And saved my life saying 'not you'.

*Прилепський Олексій Олегович,
1992 р. н., ДЗ «Луганський
національний університет імені
Тараса Шевченка», магістрант 1
курсу спеціальності «Філологія.
Східні мови та літератури,
перша – китайська»,*

e-mail: krakaz567@gmail.com

Уильям Блейк

Тигр

Тигр! Тигр! В лесу ночном,
Ты пылаешь ярким сном;
Чьей бессмертною рукой,
Оживлен был образ твой?

И сколь далеко от нас,
Вспыхнул пламень твоих глаз?
Кто посмел тебя пленить?
Кто смог пламя укротить?

Грубой силой? Ворожбой?
Кто смог справиться с тобой?
Где на свет ты пробужден?
Чьей ты волей принужден?

Чем откован? Закален?
Где тот горн, где был рожден?
И кто был тем храбрецом,
Кого ты назвал отцом?

Когда звезды рухнут вниз
В огненном прольясь дожде
Он ли агнца превознес?
Будет ли он рад тебе?

Тигр! Тигр! В лесу ночном,
Ты пылаешь ярким сном;
Чьей бессмертною рукой,
Оживлен был образ твой?

William Blake

The Tyger

Tyger Tyger, burning bright,
In the forests of the night;
What immortal hand or eye,
Could frame thy fearful symmetry?

In what distant deeps or skies.
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand, dare seize the fire?

And what shoulder, & what art,
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand? & what dread feet?

What the hammer? what the chain,
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp,
Dare its deadly terrors clasp!

When the stars threw down their spears
And water'd heaven with their tears:
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?

Tyger Tyger burning bright,
In the forests of the night:
What immortal hand or eye,
Dare frame thy fearful symmetry?

Уильям Шекспир

Сонет 32

Ах, если ты, мой ангел, еще будешь жить,
Когда смертельный рок меня накроет дланью гробовою,
Быть может ты тогда еще хоть раз прочтешь,
Те пару строк, написанных нетвердою рукою,

И пусть невыгодно сравнение мне с тем,
Чья искра жизни все еще пылает,
Ты в честь моей любви их сохрани,
Хоть им изящества порою не хватает.

Ах, как бы мне хотелось жить в тот час,
Под звездами иного поколения,
Я верю мне бы обязательно тогда,
На большее хватило вдохновенья.

Но я мертвец, и ты стихи мои,
Не за изящный слог, но за любовь цени.

William Shakespeare

Sonnet 32

If thou survive my well-contented day,
When that churl Death my bones with dust shall cover,
And shalt by fortune once more re-survey
These poor rude lines of thy deceased lover,

Compare them with the bettering of the time,
And though they be outstripp'd by every pen,
Reserve them for my love, not for their rhyme,
Exceeded by the height of happier men.

O, then vouchsafe me but this loving thought:
'Had my friend's Muse grown with this growing age,
A dearer birth than this his love had brought,
To march in ranks of better equipage:

But since he died and poets better prove,
Theirs for their style I'll read, his for his love.'

Уильям Шекспир

Сонет 66

Алкал я смерти, видеть не желал,
Как нищих обрекают на страданье,
Ничтожество возводят в идеал,
А идеал бросают псам на растерзанье,

И как над девичею честью надругались,
И как притворству почестъ воздают,
И истины, что властью извращались
И искренность, что вороны клюют,

И как искусству крылья подрезают,
И глупости как воздают хвалу,
И правду за наивность принимают,
И как добро прислуживает злу.

Алкал я смерти, сжег бы все мосты
И свел бы счета, если бы не ты.

William Shakespeare

Sonnet 66

Tired with all these, for restful death I cry, –
As to behold desert a beggar born,
And needy nothing trimm'd in jollity,
And purest faith unhappily forsworn,

And gilded honour shamefully misplac'd,
And maiden virtue rudely strumpeted,
And right perfection wrongfully disgrac'd,
And strength by limping sway disabled,

And art made tongue-tied by authority,
And folly (doctor-like) controlling skill,
And simple truth miscall'd simplicity,
And captive good attending captain ill:

Tired with all these, from these would I be gone,
Save that, to die, I leave my love alone.

Ночной причал у Кленового моста

Чжан Цзи

Зашла луна, покрылась инеем земля,
доносится лишь карканье ворон.
Растущий клен, огни рыбацких лодок на реке Янцзы,
тоскливый навевают сон.
Настиг меня в пути, полночный, колокола звон,
Монастыря Хань Шань, близ города Гу Су.

枫桥夜泊 Ночной причал у кленового моста Чжан Цзи 张继

枫桥夜泊 Ночной причал у кленового моста

月落乌啼霜满天, Зашла луна, каркает ворон, все покрыто инеем,
江枫渔火对愁眠。 Речной клен, огни рыбацких лодок навевают тоскливый
сон.
姑苏城外寒山寺, За городом Гу Су монастырь Хань Шань,
夜半钟声到客船。 В полночь звук колокола достиг лодки.

Вдали от дома Хай Цзы

На чужой, далекой земле, за душой ни гроша,
Все пытаюсь я счастье найти
Но чем дальше от дома, тем больше страдает душа,
А конца все не видно пути.

远方 Далекие края 海子 (Хай Цзы)

远方除了遥远一无所有 В далеких краях (у меня) нет ничего
更远的地方, 更加孤独 Чем дальше те края, тем больше одиночества
远方的幸福, 是多少痛苦。 Как много страданий в (поиске) счастья вдалеке
(от дома).

*Сірик Юлія Сергіївна, 2001 р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студентка 2 курсу
спеціальності «Філологія. Східні
мови (японська, англійська)»,*

e-mail: juliasiryk@gmail.com

Джанет Гамильтон

Образы памяти

Поросший мхом и с крышей из соломы
Стоит домишко с обшарпанною дверью,
Танцует огонёк в двух маленьких окошках
Кидая тусклый свет на сумрачные стены.

Свисают с крыш охапки трав в три ряда
Пропитанные дымом, стариной,
Наполнился душистым их дыханьем
Смурной светлицы каждый уголок.

Под песни сквозняка в оконной створке,
Сквозь ржавый сизый переплет,
На подоконнике в горшочке
Пестреющий люпин цветет.

Матрона все пыхтит над пряжей,
Бежит вприпрыжку к ней дитя,
На щечках выступил румянец,
От хохота глаза блестят.

В руке у девочки книжонка,
В ней спрятан мир баллад и сказок,
Они, потеху даровав малышке,
Дороже золота ей стали.

Окинув дочку добрым взглядом
С ухмылкой мать произнесла:

«Такое чтение развлекает,
Но не прибавится ума».

«Послушай!» - перебила дочка
И звонко песня полилась.
И ёкнуло у мамы сердце
И покатила по щеке слеза.

С улыбкой провела рукой по косам,
Что заблестели, как пшеница;
Проворно убежала в лето
Как лучик солнышка девица.

Janet Hamilton

Pictures of Memory

A small thatched cottage, moss grown old,
A low-browed, weather-beaten door,
Two windows small, that dimly light
The dusky walls and earthen floor.

From rafters, grimed with smoke and eld,
Hang bunch'd-up herbs, a triple row,
Shedding their strongly-scented breath
Through all the dingy room below.

Beside the southern casement sings,
Within his cage, a linnet grey;
Beneath, upon the window-seat,
A pot with flowering lupines gay.

A matron plies her spinning wheel;
With dancing feet, her little daughter
Trips to her side; her dark brown eyes
And dimpled cheeks are bright with laughter.

In fairy tales and ballad lore
The little maid had wondrous pleasure;
The tiny volume in her hand,
The last addition to her treasure.

With grave, kind look the mother gazed
Into her darling's beaming eyes:-

'My child such reading may amuse,
But will not make you good and wise.'

'Oh, you shall hear,' the child replies:
Then warbled clear an old Scotch ditty.
The mother's heart was moved; her eyes
Were brimming o'er with love and pity.

She smiled, and softly laid her hand
Upon the fair child's shining hair,
Who, like a dancing sunbeam, pass'd
Away into the summer air.

*Тернієвська Євгенія Йосипівна,
1992 р. н., ДЗ «Луганський
національний університет імені
Тараса Шевченка», викладач
кафедри теорії і практики
перекладу,*

e-mail - yevgenia.ter@gmail.com

Джордж Гордон Байрон

Коли розійшлись ми

Коли розійшлись ми,
Мовчали в сльозах.
Розбиті два серця
І біль у очах.

Обличчя похмуре,
Холодний цілунок
Відходять в минуле,
Й печаль, наче трунок.

Роси прохолода
На щоці завмирає.
«Вона – чужа нагорода»,
Мене попереджає.

Ми клятви всі забули,
Хоч в інших на вустах.
Коли про тебе чую,
Приховую свій страх.

Про тебе всі говорять,
Для них я наче мрець.
Одне мене цікавить,
Коли настав кінець?

Невже хтось інший знає
Про тебе тепер все?

То є чи все ж немає
Кохання над усе?

Мене ти обманула,
Чудова була гра,
Любов уже минула
Тепер — сама жура.

Якщо тебе побачу,
Одне ти тільки знай
Тепер я вже не плачу,
На сльози не чекай.

George Gordon Byron
When We Two Parted

When we two parted
In silence and tears,
Half broken-hearted
To sever the years,

Pale grew thy cheek and cold,
Colder, thy kiss;
Truly that hour foretold
Sorrow to this.

The dew of the morning
Sunk, chill on my brow,
It felt like the warning
Of what I feel now.

Thy vows are all broken,
And light is thy fame;
I hear thy name spoken,
And share in its shame.

They name thee before me,
A knell to mine ear;
A shudder comes o'er me...
Why wert thou so dear?

They know not I knew thee,
Who knew thee too well..

Long, long shall I rue thee,
Too deeply to tell.

In secret we met
In silence I grieve
That thy heart could forget,
Thy spirit deceive.

If I should meet thee
After long years,
How should I greet thee?
With silence and tears.

*Токуєва Наталія Володимирівна,
1965 р. н., Полтавський державний
аграрний університет, старший
викладач відділу мовної
підготовки,*

e-mail: tokuyeva@gmail.com

Мюзикл Нотр-Дам де Парі

Місяць

Вись...

Місяця шляхи...

Скрізь

видить він дахи,

де сліз

пролилось,

як роси колись...

Вдень

місяць вже на спад

йде...

І нема відрод,

там, де

та пісня звучить, як

стогін з грудей...

Або ж то крик –

болю гострий шок...

І зник

аж мільйон зірок,

коли

згасли очі ті,

які

так кохав в житті

я...

Даль

покрива з імлі

вуаль.

Місяцю, не йди,

причаль...

Як хижий звір,

виє серця печаль!

Цей стогін-рик –

Квазимодо плач...

Одвік,

місяцю, пробач!

Нехай

в небеса летить,

за край...

Про кохання палко співай!

Грай...

Втім,

завучав його спів,

з ним

ніжних ангелів хор вступив...

Вись...

Місяць на добро

проливсь

на моє перо.

Дивись!

Тут про відчай –

любові тавро...

Любов...

La comédie musicale «Notre Dame de Paris»

Lune

Lune	Que le jour ne vienne
Qui là-haut s'allume	Entends
Sur	Rugir le coeur
Les toits de Paris	De la bête humaine
Vois	
Comme un homme	C'est la complainte
Peut souffrir d'amour	De Quasimodo
Bel	Qui pleure
Astre solitaire	Sa détresse folle
Qui meurt	Sa voix
Quand revient le jour	Par monts et par vaux
Entends	S'envole
Monter vers toi	Pour arriver jusqu'à toi
Le chant de la terre	Lune!
Entends le cri	Veille
D'un homme qui a mal	Sur ce monde étrange
Pour qui	Qui mêle
Un million d'étoiles	Sa voix au choeur des anges
Ne valent	
Pas les yeux de celle	Lune
Qu'il aime	Qui là-haut s'allume
D'un amour mortel	Pour
Lune	Éclairer ma plume
	Vois
Lune	Comme un homme
Qui là-haut s'embrume	Peut souffrir d'amour
Avant	D'amour

Lune

NOTRE DAME DE PARIS

PAROLES DE LUC PLAMONDON
MUSIQUE DE RICHARD COCCIANTE

$\text{♩} = 142$

Gringoire

LUNE QUI LÀ-HAUT S'AL-LUME SUR
LES TOITS DE PA-RIS VOIS COMME UN HOMME PEUT SOUF-
-FRIR D'A-MOUR BEL AS-TRE SO-LI-TAIRE QUI MEURT
- LUNE QUI LÀ-HAUT S'EM-DRUME A-VANT

Chords: Cm, Amb5, G/B, Cm, Bb/D, Eb, Fm, Gsus, G, Cm, Amb5, G/B, Cm

Guitar Chords: 3fr., 3fr., 3fr., 3fr., 3fr.

© 1998 by BOVENTOON B.V. - ZEEMANSSTRAAT 13 - 3016 CN ROTTERDAM (PAYS-BAS) & LUC PLAMONDON POUR LE MONDE
SOUS-ÉDITEUR POUR LE MONDE SAUF PAYS-BAS ET IRLANDE :
ONZE MUSIC - 61 RUE DE PONTHEU - 75008 PARIS (FRANCE)

Tous droits réservés pour tous pays

*Шило Тамара Вікторівна, 2000
р.н., ДЗ «Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студентка 2 курсу
спеціальності «Філологія.*

Переклад (англійська, китайська),

e-mail: tamarichka27@gmail.com

Маріо Ланца

О, любов

О, любов! Всі мрії лиш до тебе линуть
Палає пристрасть у душі моїй.
Як дотик твій теплом своїм зігрів
Звільнити почуття собі дозволю я

О, любов! Ти полонила моє серце
Одній тобі належу я навек
Дозволь мені до тебе шлях знайти
Щасливі будем разом ми, назавжди,
Лише дозволь мені.

Марио Ланца

Будь моей!

Будь моей! Пылает сердце жгучей страстью
И вновь бушует океан любви.
Я помню миг, когда твой взгляд пленил
Ты отняла мой сон, так сильно я влюблен

Будь моей! Желанье в сердце не угаснет
Мечтаю в вальсе покружить с тобой.
Ты знай всегда, с тобою рядом я
Нам счастье на двоих дано и суждено
Быть вместе навсегда.

Mario Lanza

Be my love

Be my love, for no one else can end this yearning
This need that you and you alone create
Just fill my arms the way you've filled my dreams
The dreams that you inspire with every sweet desire.

Be my love and with your kisses set me burning
One kiss is all I need to seal my fate
And, hand-in-hand, we'll find love's promised land
There'll be no one but you for me, eternally
If you will be my love.

Be my love

Nicholas Brodsky

Sammy Cahn / Translated by T.Shyle

Be my love, for no one else can end this year - ning This need that
 О, лю - бов! Все мри - я лиш до те - бе ли - нуть. Па - ла - с
 7 Будь мо - ей! Ты - ла - ет сер - це жу - чей стра - стью. И мною бу -

you and you a - lone cre - ate Just fill my arms the way you've filled my dreams
 при - стреть у ду - ши мо - ю. Як до - тик тайй теп - лом спо - бы лі - грин
 13 шу - ет о - ке - ан лю - бив. Я по - мню миг, ко - гда твої погляд пле - нил

The dreams that you in - spire with ev'ry sweet de - sire. Be my love and
 19 Знай - ния - ти по - чу - ття со - бі доз - во - ло я. О, лю - бов! Ти
 Ты от - ня - ла мой сон, так си - льно я аль - о - бен. Будь мо - ей! Же.

with your kis - ses set me bur - ning One kiss is all I need to seal my fate And,
 по - ло - ния - ла мо - с сер - це Од - ний то - бі на - ла - жу я на - ник. Доз -
 26 ла - нье всер - дце не у - га - снет. Ме - чта - ю вна - лье по - кру - жить сто - бой. Ты

hand - in - hand, we'll find love's pro - mised land There'll be no one but you for me, e -
 32 воль - ме - ні до те - бе шлях знай - ти, Ще - ли - ні бу - дем ра - зом ми, на -
 знай все - гда, сто - бо - ю ря - дом я Нам сча - стье на дво - их да - по - и

ter - nal - ly If you will be my love Be my
 40 ла - а - вди, Ли - ше доз - воль - ме - ні! О, лю -
 су - жде - но Быть вме - сте на - все - гда! Будь мо -

love and with your kis - ses set me bur - ning One kiss is all I need to seal my
 47 бов! Ти по - ло - ния - ла мо - с сер - це Од - ний то - бі на - ле - жу я на -
 ей! Же - ла - нье всер - дце не у - га - снет Ме - чта - ю вна - лье по - кру - жить сто -

fate And, hand - in - hand, we'll find love's pro - mised land There'll be no one but you for
 53 ник. Доз - воль - ме - ні до те - бе шлях знай - ти, Ще - сли - ні бу - дем ра - зом
 бой. Ты знай все - гда, сто - бо - ю ря - дом я Нам сча - стье на дво - их да -

me, e - ter - na - ly If you will be my love
 53 ми, на - за - а - а - вди, Ли - ше доз - воль - ме - ні
 по я су - у - жде - но Быть вме - сте на - все - гда

*Боровська Валерія
Андріївна, 1999 р.н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студентка 1 курсу
магістратури спеціальності
«Філологія. Східні мови та
літератури, перша –
китайська»*

Nix Hydra

The Arcana

Одним свежим весенним днем вишневые деревья цвели в полную силу. Дикие зверьки и птицы резво шныряли между ветками туда-сюда, повинуюсь неведомым законам. Пар ленивыми клубами поднимался над водами горячего источника. Четверо друзей в тончайших одеждах небрежно расположились у кромки воды. Они, смеясь, наносили маски.

– Не двигайся, Дастан.

Сложно не рассмеяться, пока Азра размазывает густую жижу по моему лицу.

– Азра, ты, хм, пропустил пятно, – задумчиво протянул Джулиан, водружая колечко огурца на правый глаз.

– Откуда тебе знать?

– У меня уникальное чутье на такие дела. Издержки профессии, знаешь ли.

– Вы оба, хватит.

Надия легко коснулась моего подбородка повернув мое лицо к себе, легкими похлопываниями равномерно распределила маску по лицу.

– Вот так. Идеально.

Пока Азра и Надия были заняты своими масками, я погрузился в горячую воду. Что-то тяжелое опустилось на плечи, и Фауст уютно обвился вокруг меня.

– Ах, то, что доктор прописал, – расслабленно выдохнул Джулиан, закинув руки за голову.

– Здорово, что Насмира пригласила нас, – кивнул Азра. – Надия, она – хозяйка этого курорта?

– И нескольких километров земли вокруг вместе с живностью. Чудесно, да?

– Абсолютно. Не помню, когда в последний раз мы все вместе так отдыхали. Брови мага под слоем высыхающей зеленой маски задумчиво сошлись на переносице. – Это было... Хмм...

– Когда мы улизнули с торжества в честь «статуи века» Люцио, – подсказала Надия и элегантно облокотилась на камень.

– Которой именно? У него все статуи «века».

– Это да. Я даже не уверена, что правильно понимаю, что определяет «статую века». Ему, видимо, просто нравилось, как это звучит.

– Погодите, вы о том празднике с фонтанами шампанского и павлинами-альбиносами? – оживился беглый доктор.

– *Чего?*

– Ты не ослышался, дорогой Дастан, – ухмыльнулся Джулиан.

– Люцио думал, что картина павлинов-альбиносов, которые плавают в фонтанах шампанского будет выглядеть эстетично. К сожалению, в живых павлинах эстетики, как в курице, – хмыкнула графиня.

– И столько же шума, – поддакнул Азра.

– Переводить «Золотого Гуся» на эти перья было непростительным расточительством, – внес свою лепту Джулиан. – Поэтому я стащил бутылочку, пока делал ноги.

– Мы удалились в покои для нашей собственной, частной, вечеринки.

– И после пары бокалов мы во второй раз услышали, как поет Илья.

– Что ж, у меня сегодня боевой настрой, так что могу устроить третий.

Какие пожелания, Дастан?

– *Как насчет матросской песни?*

– Отличная идея! Хм, думаю, я знаю, что нам нужно.

Джулиан прокашлялся и оперся локтями о край источника, грубо расставив длинные конечности.

– *Ах, что ты делаешь с пьяным моряком, что ты делаешь с пьяным в стельку рулевым?*

Что же ты делаешь с упитым матросом, обошедшим половину морей.

Он прогаркал непристойную матросскую песенку, повышая голос на самых пикантных строчках. Надия сперва уставилась на него шокированным взглядом, но затем взорвалась смехом. Мы с Азрой попадали друг на друга, судорожно хватая воздух между приступами хохота. Когда Джулиан допел, он заговорщически поиграл бровями и поклонился под наши аплодисменты.

– Господи, доктор, и где ты только нахватался этих слов?

– Ну что сказать? Пираты те ещё выдумщики.

– Мне интересней узнать, откуда их знаете *вы*, графиня?

– Секрет.

– Надия, полагаю, маски уже высохли, – ощупал лицо Азра.

– Да, уже прошло достаточно времени.

Она смыла свою маску и повернулась ко мне.

– Давай помогу.

Надия вытерла мочалкой остатки маски, аккуратно проводя по уголкам глаз. Меня наполнило ощущение свежести и чистоты, будто после прогулки под весенним дождем.

– Это было правда чудесно, Надия. Похоже на технику лечения кожи Задизи, которую я как-то пробовал, – мечтательно протянул Азра.

– Я могу слугой прислать тебе рецепт маски, если хочешь, – подмигнула польщенная графиня.

– О, я почти забыл! – спохватился доктор

Мы растерянно уставились на него.

– Илья, только не говори, что это, хм, ну... те самые... – начал что-то подозревать Азра.

– Тшшш, Азра, не порти сюрприз. Смотрите внимательно. В моих руках ничего нет, ничего нет, и ... *Абракадабра*.

И он драматическим жестом достал не пойми откуда яйцо.

– О господи...

– *Где ты его прятал?* – борясь с новым приступом смеха, спросил я.

– Волшебники не раскрывают своих секретов, ты же знаешь!

Я моргнул, всем своим видом изображая невинность.

– Азра часто раскрывает мне секреты.

– Это главный момент в обучении магии, – подыграл маг.

– Я, хм... Что ж, я тот волшебник, который ни за что, так запросто не расскажет, секрет своей магии.

Nix Hydra

The Arcana

On this brisk spring day, the cherry blossoms are in full bloom. Wild animals and birds frolic through the trees, coming and going as they please. Steam rises in lazy wisps from the surface of a natural hot spring. Four friends lounge in their robes at the edge of the water, laughing and applying face masks.

ASRA – Hold still, Dastan.

It's hard not to laugh when he's smearing green gloop all over my face.

JULIAN – Asra, you, er, missed a spot.

ASRA – How can you tell?

JULIAN – I have a finely tuned sense for these sort of things, you know!
Comes with the doctoring.

NADIA – Honestly, you two.

Nadia touches my jaw lightly, and I turn towards her. She applies the mask with sure, confident strokes.

NADIA – There we are. Perfect.

As Asra and Nadia finish applying their own masks, I let myself sink into the hot water. A heavy weight passes over my shoulders, and Faust settles comfortably on me.

JULIAN – Aaaahhhhh. Just what the doctor ordered.

ASRA – It was nice of Nasmira to invite us, Nadi. You said she owned the resort?

NADIA – And the wildlife refuge surrounding it. It's lovely, isn't it?

JULIAN – Absolutely. I can't remember the last time we all took a break like this. Must've been... hmmm...

NADIA – The time we snuck out of Lucio's centennial statue commemoration.

ASRA – Which one? They were all 'centennials.

NADIA – True. I don't think he ever knew the actual meaning of the word; he just liked how it sounded.

JULIAN – Wait! Was it the party with the champagne fountain? And the albino peacocks?

DASTAN – The what.

JULIAN – You heard me.

NADIA – Lucio thought it would be elegant to have albino peacocks swimming in the champagne fountain. Unfortunately for him, and all his guests, the live peacocks were rather...pungent.

ASRA – And almost as loud as he was.

JULIAN – And it was an absolute crime to get feathers in all that nice Golden Goose! So I stole a bottle on my way out.

NADIA – We retired to the salon for our own, private party.

ASRA – And after a few glasses, we got to hear Ilya sing for the second time.

JULIAN – Well! I'm feeling daring, so why don't we make this the third? Any requests, Dastan?"

DASTAN – How about a sea shanty?

JULIAN – Ah, an excellent idea! Hmm, and I think I know just the song.

Clearing his throat, Julian reclines at the edge of the hot spring, arranging his long limbs seductively.

JULIAN – *Oh, what do you do with a sozzled sailor, what do you do with a hammered helmsman?*

What do you do with a drunken deckhand, washed up half-seas-o'er?

He croons out a bawdy sea shanty, his voice warbling on the most ribald lines. Nadia affects a scandalized look, but laughter soon overtakes her. Asra and I fall against each other, gasping for breath between fits of giggles.

Julian waggles his eyebrows salaciously as he finishes the song, then takes a bow as we applaud.

NADIA – My goodness, doctor. I don't know where you learned those words!

JULIAN – What can I say? Pirates are a salty bunch.

ASRA – I suppose the real question is, where did you learn those words, Countess?

NADIA – That's a secret.

ASRA – I think these masks are drying out Nadi?

NADIA – Yes, I think it has been long enough.

She rinses her mask off, then turns her attention to me.

NADIA – Allow me, Dastan.

Nadia uses a damp washcloth to remove the mineral mask, dabbing delicately at the corners of my eyes. I feel refreshed and clean, like I've taken a walk through a spring rain.

ASRA – That was really nice, Nadi. It reminds me of a Zadithi skin treatment I tried once.

NADIA – I can have the attendants send you the recipe for the mask, if you like.

JULIAN – Ah, I almost forgot!

All of us blink at him, nonplussed.

ASRA – Ilya, you've uh, got a little something...

ASRA – Hush, Asra, you'll ruin the surprise!

JULIAN – Watch closely now. My hands are empty, empty, empty... Abracadabra! With a dramatic flourish, he pulls an egg out of thin air.

NADIA – My goodness.

DASTAN – Where were you keeping that?

JULIAN – A magician never just tells you how magic works, you know!

I blink, feigning innocence.

DASTAN – Asra's told me plenty about how magic works.

ASRA – That's the whole point of teaching apprentice.

JULIAN – I, er... Well, this magician never just tells you how magic works!

*Бородай Єлизавета
Володимирівна, 2002р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студент 2 курсу
спеціальності «Філологія. Східні
мови (китайська, англійська)»,*

*e-mail:
veta.boroday@gmail.com*

Луїза Мей Оклотт

Маленькі жінки

Бет була вже надто сором'язливою, аби ходити до школи. Її віддавали, але це було справді нестерпним для дівчинки, тож вона лишала школу кожного разу, і надавала перевагу робити уроки вдома разом із батьком. Згодом йому довелося піти на фронт, а її мати працювала в Спільноті допомоги солдатам, тож Бет сумлінно навчалася самотужки і старалася з усіх сил. За своєю природою вона була домогосподаркою, тому допомагала Ханні тримати будинок ідеально чистим і затишним, ніколи не очікуючи натомість щось більше, крім любові рідних. Бет проводила довгі, спокійні, але не нудні дні, адже мала уявних друзів у своєму маленькому світі, і взагалі була бджілкою-трудівницею. Вона мала шість ляльок, яких ретельно перевдягала кожного ранку, бо була ще тою дитиною, і завжди любила це заняття. Серед тих ляльок не було жодної цілої чи гарної, всі були непотребом, доки не знайшли прихисток у Бет. Коли сестри подорослішали, іграшки перейшли до Бет, оскільки Емі не хотіла мати чогось старого чи непривабливого. Бет цінувала ляльок і купала у ніжності, навіть створила для них спеціальний шпиталь. Дівчинка не пронизувала їхні ватні тільця шпильками, ніколи не карала і не сварила їх, і не зневажала. Ляльки завжди були одягнені та нагодовані, доглянені і приголублені ніжністю, яка ніколи не минала. Одна потріпана ватяна лялька (хоча її складно так назвати), що колись належала Джо, прожила бурхливе життя, і закінчила його у мішку з ганчір'ям. Але Бет врятувала її з того смітника, забравши до свого притулку. Врятований екземпляр не мав верхньої частини голови, тому дівчинка зв'язала йому акуратну маленьку шапочку, аби приховати недолік. Окрім цього малюк не мав ані рук, ані ніг, тож Бет завжди замотувала його у ковдрочку і вкладала спати бідолашного в найкраще ліжечко. Коли б хто дізнався, як вона клопочеться з ним, не стримав би сміху, навіть при тому, що все це виглядало досить зворушливо. Бет приносила малому квіточки, читала йому, виносила подихати свіжим повітрям, ховаючи у своє пальто, співала йому колискові, і ніколи не лягала спати, не поцілувавши його брудне личко, ніжно шепочучи: "Сподіваюся, ти спатимеш добре, мій бідолашний".

Бет також мала труднощі, як і всі інші люди, бо була не янголятком, а звичайнісінькою дівчинкою, тому іноді схлипувала, бо не мала можливості

брати уроки музики і мати гарне фортепіано. Так, вона всім серцем любила музику, і так сильно старалася навчитися грати, що терпляче вправлялася із стареньким дзвенячим роялем. Та так, що здавалося, аби хтось (не будемо натякати на тітку Марч) має допомогти їй.

Louisa May Alcott

Little Women

Beth was too bashful to go to school. It had been tried, but she suffered so much that it was given up, and she did her lessons at home with her father. Even when he went away, and her mother was called to devote her skill and energy to Soldiers' Aid Societies, Beth went faithfully on by herself and did the best she could. She was a housewifely little creature, and helped Hannah keep home neat and comfortable for the workers, never thinking of any reward but to be loved. Long, quiet days she spent, not lonely nor idle, for her little world was peopled with imaginary friends, and she was by nature a busy bee. There were six dolls to be taken up and dressed every morning, for Beth was a child still and loved her pets as well as ever. Not one whole or handsome one among them, all were outcasts till Beth took them in, for when her sisters outgrew these idols, they passed to her because Amy would have nothing old or ugly. Beth cherished them all the more tenderly for that very reason, and set up a hospital for infirm dolls. No pins were ever stuck into their cotton vitals, no harsh words or blows were ever given them, no neglect ever saddened the heart or the most repulsive, but all were fed and clothed, nursed and caressed with an affection which never failed. One forlorn fragment of dollanity had belonged to Jo and, having led a tempestuous life, was left a wreck in the rag bag, from which dreary poorhouse it was rescued by Beth and taken to her refuge. Having no top to its head, she tied on a neat little cap, and as both arms and legs were gone, she hid these deficiencies by folding it in a blanket and devoting her best bed to this chronic invalid. If anyone had known the care lavished on that dolly, I think it would have touched their hearts, even while they laughed. She brought it bits of bouquets, she read to it, took it out to breathe fresh air, hidden under her coat, she sang it lullabies and never went to bed without kissing its dirty face and whispering tenderly, "I hope you'll have a good night, my poor dear."

Beth had her troubles as well as the others, and not being an angel but a very human little girl, she often 'wept a little weep' as Jo said, because she couldn't take music lessons and have a fine piano. She loved music so dearly, tried so hard to learn, and practiced away so patiently at the jingling old instrument, that it did seem as if someone (not to hint Aunt March) ought to help her.

*Гайворонська Катерина
Ігорівна, 2000 р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студентка з курсу
спеціальності «Філологія.
Китайська та англійська мова і
література»,*

*e-mail:
kate3122000@gmail.com*

Джон Грін
Провина зірок
Лист Огастаса Вотерса

Ван Гаутене,

Я хороша людина, проте нікчемний письменник. Ви – жахлива людина, але прекрасний автор. Ми могли б стати непоганою командою. Я не хочу просити вас про послугу, але якщо у вас є вільний час (а судячи з того, що бачив я, його хоч греблю гати) чи не могли б ви написати панегірик для Гейзел? Я маю певні чернетки та нотатки, проте можливо ви б трансформували їх у зв'язний текст? Принаймні, підказали б на те, в якому місці слід висловитись інакше.

Що стосується Гейзел: Майже кожен одержимий тим, щоб залишити свій слід в історії. Заповісти спадщину. Залишитись у пам'яті інших навіть після смерті. Я не виняток і понад усе не хочу стати ще одною забутою жертвою в давній і безславній війні проти хвороби.

Я хочу залишити свій слід.

Проте, Ван Гаутене, сліди, котрі залишають люди, стають шрамами. Ви будете торговий центр, здійснюєте державний переворот, або ж просто намагаєтесь стати рок-зіркою і думаєте «Тепер мене точно не забудуть», проте а) вас забувають і б) все, що ви залишаєте після себе, перетворюється на шрами. Переворот стає диктатурою. Ваш торговий центр зазнає збитків.

(Гаразд, можливо я не такий вже і жахливий письменник, проте я не можу зв'язати ідеї разом, Ван Гаутене. Мої думки наче зірки, котрі не можуть об'єднатися в сузір'я.)

Ми подібні зграї псів, що справляють потребу на пожежні гідранти. Ми отруємомо підземні води, намагаючись помітити територію у смішній спробі пережити власну смерть. Я не можу перестати мочитись на пожежні гідранти, хоча знаю, що це безглуздо і марно – надзвичайно марно в моєму теперішньому стані, – але я така ж тварина, як і інші.

Гейзел інакша. Вона легенько йде по землі. Гейзел знає істину: ми з однаковою ймовірністю можемо як і завдати шкоди всесвіту, так і допомогти йому, проте малоімовірно, щоб нам вдалось уникнути бодай один із варіантів.

Люди скажуть – шкода, що вона залишає за собою менший шрам і лиш деякі пам'ятають про неї. Шкода, що її кохали глибоко, але недовго. Але це не смуток, Ван Гаутене. Це тріумф. Хіба ж це не справжній героїзм? Подібно тому, як кажуть лікарі: перша заповідь – не нашкодь.

Справжні герої – це не люди, які постійно діють; справжні герої – це ті, хто звертають увагу і помічають дрібниці. Людина, яка винайшла вакцину проти віспи, насправді просто помітила, що хворі коров'ячою віспою люди не хворіють справжньою.

Дізнавшись результати своєї томографії, я прослизнув до палати інтенсивної терапії, де лежала непритомна Гейзел. Я пройшов за спиною медсестри з бейджем і був поруч протягом десяти хвилин, поки не попався. Я думав, вона помре до того, як я скажу, що також помираю. Жахливо: у палаті лунав безперервний механічний звук приладів, а з її грудей капала ця темна ракова рідина. Заплющені очі. Інтубована. Та попри все це її рука все ще була її рукою, все ще теплою, а нігті пофарбовані у, майже чорний, темно-синій колір. Я просто тримав її за руку, намагаючись уявити світ без нас, і приблизно на одну секунду промайнула надія на те, щоб вона померла лиш для того, щоб ніколи не дізналась, що мій час вже майже сплив. Потім я відразу ж захотів, щоб вона пожила ще і ми встигли закохатися. Гадаю, я здійснив своє бажання. Залишив свій шрам.

Після приходу медбрата мені повідомили, що я повинен покинути палату, бо відвідини заборонені. Я запитав про її стан, отримавши у відповідь: «В легенях все ще вода». Та сама вода, яка є благословенням пустелі й прокляттям океану.

Чого б додати? Вона така прекрасна, що і неможливо погляд відвести. Не варто замислюватися, чи розумніша вона: і так очевидно, що так. Вона весела та ніколи не злиться. Я кохаю її. Мені так пощастило закохатися в неї, Ван Гаутене. В цьому світі ми не можемо вибрати, чи зроблять нам боляче, проте можна вибрати того, хто принесе біль. Я своїм вибором задоволений. Сподіваюся, вона теж.

John Green
The Fault in Our Stars
The letter from Augustus Waters

Van Houten,

I'm a good person but a shitty writer. You're a shitty person but a good writer. We'd make a good team. I don't want to ask you any favors, but if you have time—and from what I saw, you have plenty—I was wondering if you could write a eulogy for Hazel. I've got notes and everything, but if you could just make it into a coherent whole or whatever? Or even just tell me what I should say differently.

Here's the thing about Hazel: Almost everyone is obsessed with leaving a mark upon the world. Bequeathing a legacy. Outlasting death. We all want to be remembered. I do, too. That's what bothers me most, is being another unremembered casualty in the ancient and inglorious war against disease.

I want to leave a mark.

But Van Houten: The marks humans leave are too often scars. You build a hideous minmall or start a coup or try to become a rock star and you think, "They'll remember me now," but (a) they don't remember you, and (b) all you leave behind are more scars. Your coup becomes a dictatorship. Your minmall becomes a lesion.

(Okay, maybe I'm not such a shitty writer. But I can't pull my ideas together, Van Houten. My thoughts are stars I can't fathom into constellations.)

We are like a bunch of dogs squirting on fire hydrants. We poison the groundwater with our toxic piss, marking everything MINE in a ridiculous attempt to survive our deaths. I can't stop pissing on fire hydrants. I know it's silly and useless—epically useless in my current state—but I am an animal like any other.

Hazel is different. She walks lightly, old man. She walks lightly upon the earth. Hazel knows the truth: We're as likely to hurt the universe as we are to help it, and we're not likely to do either.

People will say it's sad that she leaves a lesser scar, that fewer remember her, that she was loved deeply but not widely. But it's not sad, Van Houten. It's triumphant. It's heroic. Isn't that the real heroism? Like the doctors say: First, do no harm.

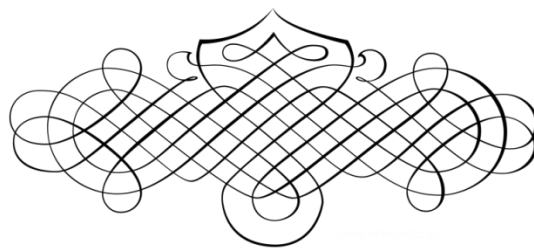
The real heroes anyway aren't the people doing things; the real heroes are the people NOTICING things, paying attention. The guy who invented the

smallpox vaccine didn't actually invent anything. He just noticed that people with cowpox didn't get smallpox.

After my PET scan lit up, I snuck into the ICU and saw her while she was unconscious. I just walked in behind a nurse with a badge and I got to sit next to her for like ten minutes before I got caught. I really thought she was going to die before I could tell her that I was going to die, too. It was brutal: the incessant mechanized haranguing of intensive care. She had this dark cancer water dripping out of her chest. Eyes closed. Intubated. But her hand was still her hand, still warm and the nails painted this almost black dark blue and I just held her hand and tried to imagine the world without us and for about one second I was a good enough person to hope she died so she would never know that I was going, too. But then I wanted more time so we could fall in love. I got my wish, I suppose. I left my scar.

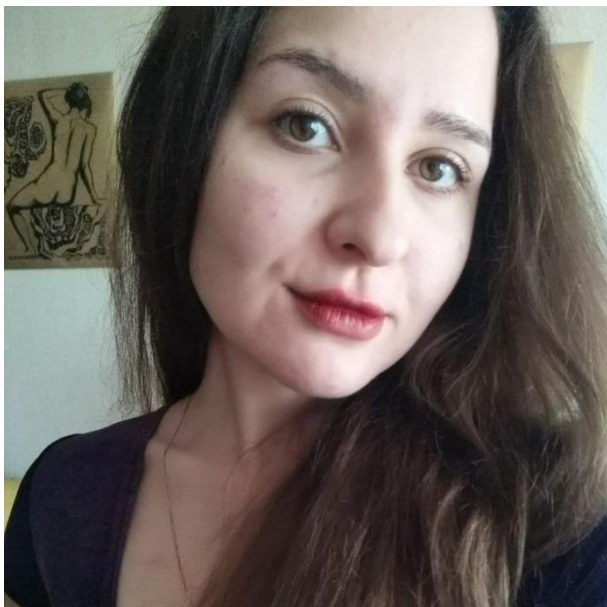
A nurse guy came in and told me I had to leave, that visitors weren't allowed, and I asked if she was doing okay, and the guy said, "She's still taking on water." A desert blessing, an ocean curse.

What else? She is so beautiful. You don't get tired of looking at her. You never worry if she is smarter than you: You know she is. She is funny without ever being mean. I love her. I am so lucky to love her, Van Houten. You don't get to choose if you get hurt in this world, old man, but you do have some say in who hurts you. I like my choices. I hope she likes hers.

MAYBE
okay
WILL BE
YOUR
always

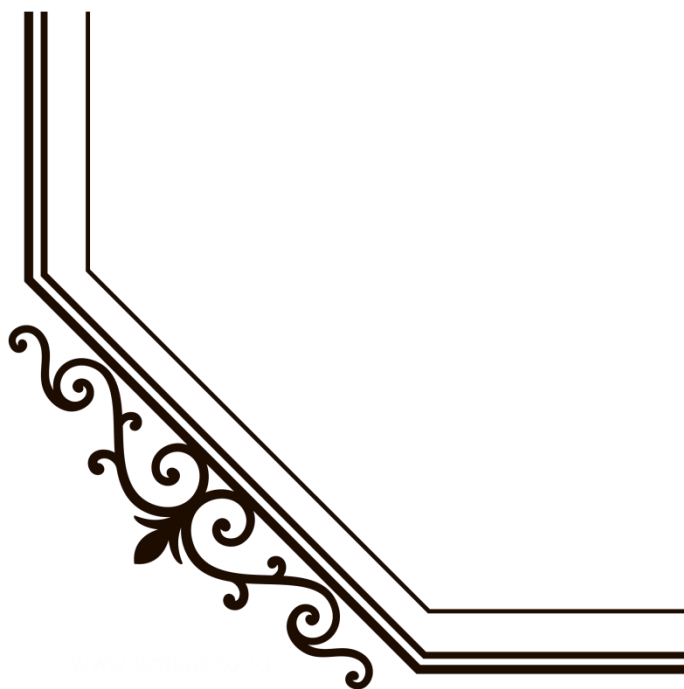
SIX-FIFTYEIGHT.TUMBLR.COM

*Гладченко Катерина
Сергіївна, 1997 р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студентка 2 курсу
спеціальності «Філологія. Східні
мови (китайська, англійська)»,*

e-mail:

catherina.gladchenko.97@gmail.com

Джон Грин Виноваты звёзды

Глава 1

В конце моей семнадцатой зимы, моя мама решила, что у меня депрессия, потому как я редко выходила из дома, много времени проводила в кровати, снова и снова перечитывала одну и ту же книгу, мало ела и чрезвычайно много времени тратила на размышления о смерти.

Когда-либо читая буклет, сайт или статью, посвященную раку, депрессию всегда называют одним из побочных эффектов. Но на самом деле, депрессия не побочный эффект рака. Депрессия – побочный эффект умирания. (Рак тоже побочный эффект умирания. Практически всё можно отнести сюда.) Но мама была убеждена, что я нуждаюсь в лечении, поэтому отвела меня к Доктору Джиму, который подтвердил, что я погружена в парализующую, клиническую депрессию и поэтому нужно пересмотреть мои лекарства и обязать меня посещать еженедельное заседание группы поддержки.

В эту группу поддержки входили постоянно меняющиеся участники, у которых была различная стадия депрессии из-за своей онкологии. Почему они менялись? Это побочный эффект умирания.

Конечно же, группа поддержки имела чертовски угнетающее свойство. Собрания проходили каждую среду в подвале каменной епископальной церкви, фундамент которой был в форме креста. Мы все сидели в середине круга, в месте, где «встречались» две перекладины, и находилось бы сердце Иисуса.

Я обратила на это внимание только лишь из-за Патрика, руководителя группы поддержки и единственного в комнате старше восемнадцати, каждый раз на этой чертовой встрече он говорил об Иисусовом сердце – как мы, юные борцы, сидели в самом сердце Христа, в священном месте, и так далее и тому подобное...

А вот что происходило в Господнем сердце: вшестером, всемером или вдесятером мы входили или въезжали на инвалидных креслах, нехотя жевали каменное печенье, запивая лимонадом, садились в круг доверия и в тысячный раз слушали тягостный рассказ Патрика о его раке яичек. Ведь все думали, что он умрет, но нет..он не умер и теперь сидел перед нами в церковном

подвале сто тридцать седьмого в списке лучших городов Америки. Взрослый, разведенный, яро подсевший на видеоигры, без друзей, влачащий жалкое существование, эксплуатируя свое онко-прошлое. Еле продвигающийся к получению диплома магистра, который ни коим образом не мог улучшить его карьерные перспективы. Ждущий, как и все, под дамокловым мечом-избавителем, с которым его дороги разошлись много лет назад, когда рак отнял у него яйца, оставив то, что лишь самая сострадательная душа назовет жизнью.

Вам тоже может так повезти!

Затем мы представлялись: имя, возраст, диагноз, наше сегодняшнее настроение.

Я – Хейзел, – представилась бы я, дойдя очередь до меня. – Шестнадцать лет. Первичное местоположение в щитовидной железе, и старые, но обширные метастазы в легких. Настроение – отличное!

Когда мы обходили круг, Патрик всегда интересовался, не хочет ли кто-нибудь поделиться. После чего начинался круговой «марафон» поддержки: все говорили о борьбе, сражении, победе, уменьшении и сканировании. Надо признаться, Патрик позволял нам говорить и о смерти.

Но большинство участников не умирали. Большинство из них повзрослеют, как и Патрик.

(Исходя из этого, была довольно большая конкуренция, все хотели победить не только сам рак, но и других людей в комнате. Я понимаю, что это иррационально, но когда ты слышишь, что у тебя, скажем так, 20 шансов из ста прожить пять лет, ты с помощью несложных математических вычислений получаешь один из пяти, после чего, оглядевшись по сторонам, задумываешься: мне надо пересидеть четырех из этих подонков.)

John Green
The fault in our stars

Chapter 1

Late in the winter of my seventeenth year, my mother decided I was depressed, presumably because I rarely left the house, spent quite a lot of time in bed, read the same book over and over, ate infrequently, and devoted quite a bit of my abundant free time to thinking about death.

Whenever you read a cancer booklet or website or whatever, they always list depression among the side effects of cancer. But, in fact, depression is not a side effect of cancer. Depression is a side effect of dying. (Cancer is also a side effect of dying. Almost everything is, really.) But my mom believed I required treatment, so she took me to see my Regular Doctor Jim, who agreed that I was veritably swimming in a paralyzing and totally clinical depression, and that therefore my meds should be adjusted and also I should attend a weekly Support Group.

This Support Group featured a rotating cast of characters in various states of tumordriven unwellness. Why did the cast rotate? A side effect of dying. The Support Group, of course, was depressing as hell. It met every Wednesday in the basement of a stone-walled Episcopal church shaped like a cross. We all sat in a circle right in the middle of the cross, where the two boards would have met, where the heart of Jesus would have been.

I noticed this because Patrick, the Support Group Leader and only person over eighteen in the room, talked about the heart of Jesus every freaking meeting, all about how we, as young cancer survivors, were sitting right in Christ's very sacred heart and whatever.

So here's how it went in God's heart: The six or seven or ten of us walked/wheeled in, grazed at a decrepit selection of cookies and lemonade, sat down in the Circle of Trust, and listened to Patrick recount for the thousandth time his depressingly miserable life story—how he had cancer in his balls and they thought he was going to die but he didn't die and now here he is, a full-grown adult in a church basement in the 137th nicest city in America, divorced, addicted to video games, mostly friendless, eking out a meager living by exploiting his concertastic past, slowly working his way toward a master's degree that will not improve his career prospects, waiting, as we all do, for the sword of Damocles to

give him the relief that he escaped lo those many years ago when cancer took both of his nuts but spared what only the most generous soul would call his life.

AND YOU TOO MIGHT BE SO LUCKY!

Then we introduced ourselves: Name. Age. Diagnosis. And how we're doing today.

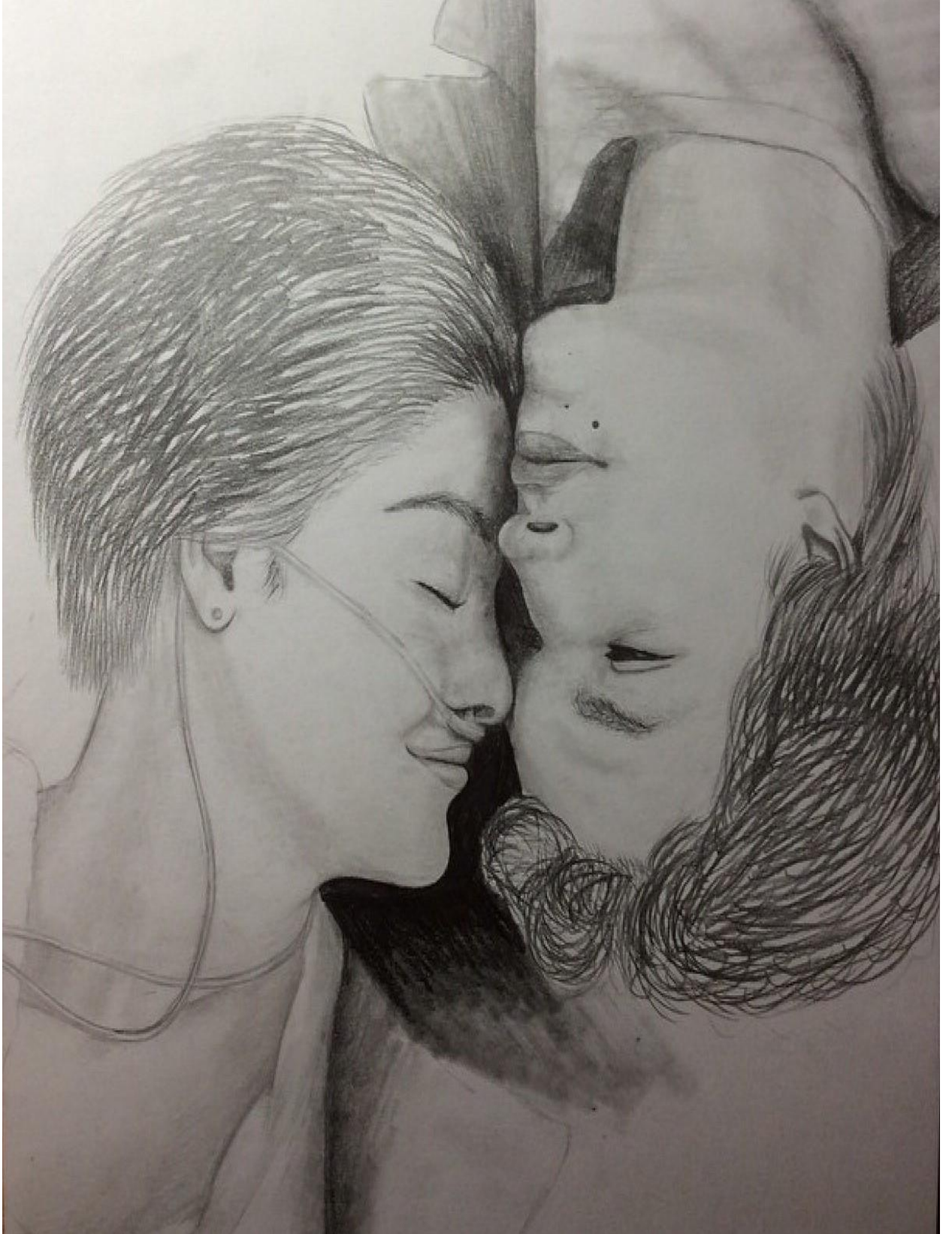
I'm Hazel, I'd say when they'd get to me. Sixteen. Thyroid originally but with an impressive and long-settled satellite colony in my lungs. And I'm doing okay.

Once we got around the circle, Patrick always asked if anyone wanted to share. And then began the circle jerk of support: everyone talking about fighting and battling and winning and shrinking and scanning. To be fair to Patrick, he let us talk about dying, too.

But most of them weren't dying. Most would live into adulthood, as Patrick had.

(Which meant there was quite a lot of competitiveness about it, with everybody wanting to beat not only cancer itself, but also the other people in the room. Like, I realize that this is irrational, but when they tell you that you have, say, a 20 percent chance of living five years, the math kicks in and you figure that's one in five . . . so you look around and think, as any healthy person would: I gotta outlast four of these bastards.)

*Горбуньова Соф'я
Олегівна, 1993р.н., ВНЗ
Укоопспілки „Полтавський
університет економіки і
торгівлі”, асистент кафедри
ділової іноземної мови,*

*e-mail:
sophiegorbuniova@gmail.com*

like_stars_we_burn

у центрі бурі

i.

він повертається додому, щоб побачити її, Джессаміну, і Емілі теж. човен гойдається в Корво під ногами, прориваючись крізь неспокійні, дикі води, такі ж як і все місто Данволл зараз.

капітан гвардії, Карноу, запитує, що найперше Корво зробить, коли вони врешті повернуться, і Корво відповідає щось на кшталт «знайду добру пляшку віскі», через що капітан посміхається. але Корво насправді думає не про це. він думає про Імператрицю, її темні очі та усміхнені губи, і її голос, що чарує його більше, ніж усі пісні величних морських істот. він думає про сміх їхньої доньки; вона неодмінно вимагатиме розповідей про його пригоди. а ще про банти в її волоссі, які їй так подобаються. він думає про те, як закінчить цей день, лежачи на дивані в салоні Джессаміни, у колі своєї родини, і нарешті, нарешті, зможе відпочити вперше за такий довгий час, і буде щасливий, попри хаос, що панує за стінами Данволльської вежі.

минуло багато місяців відтоді, як він востаннє казав їм «я вас люблю»

(він ще не знає, що більше ніколи не вимовить цих слів знову, навіть коли знайде Емілі. вона все одно скаже їх йому; він почує це, кивне головою, і відчує тепло в грудях, що швидко змиє хвилею холодної, пустої темряви – Безодні – що вкриває його мов накидка, та заражає його душу наче трупні осі).

ii.

він перебуває у в'язниці вже шість місяців, а кров його коханої й досі видно під його нігтями. бруд вкриває його товстим шаром, наче фарба; води дають так мало, що заледве вистачає напиться, не кажучи вже про те, щоб умитись.

одного дня він отримує записку. від них. він не знає, хто вони такі, але вони дають йому ключ від камери та гострий клинок. перше, що він робить, це вичищає кров з-під нігтів: він ранив себе, проливає власну кров, проте цього разу не має нічого проти болю, цього разу він може це контролювати. може втекти від нього. цього разу він не прикутий до стільця так щільно, що ланцюги лишають сліди, і йому не треба спостерігати, як гаряче залізо

наближається до його обличчя, спочатку опалює волосся, а потім занурюється в шкіру; він відчуває запах паленого м'яса та агонію, яку не в змозі описати словами.

«все скінчилось», – думає він. але це ніколи не скінчиться. ніколи не перестане боліти.

він прикушує язика, міцно притискає до себе меч, незграбно присідає та, мов тінь, що тремтить та смикається, прослизає повз персонал в'язниці. він дістається виходу та стискає руки навколо шиї охоронця, але він обережний, дуже обережний. він не вбиває його. не вбиває нікого.

потім бомба вибухає і він опиняється на свободі.

спотикається та падає з моста у воду; десь сто чи більше футів униз. вода накриває, завихрюється навколо нього, б'є наче слабку, брудну тварину, але відчуття втоплення стало звичним вже дуже давно.

iii.

«я не хочу нікого вбивати», – говорить він, і Гевлок каже: «добре, не вбивай його, але зроби те, що потрібно. він повинен зникнути». Корво погоджується із цим.

тепер на його руці палає Знак, і цей жар відчувається зовсім не так, як гаряче залізо. це шокова хвиля, що тече в його жилах, горить холодом, наче лід, та реве, наче шторм. вона перетворює кольори світу на чорне та жовте, і миттю переносить його з одного місяця в інше, укриваючи саваном мінливого синього світла, яскравого як чиста ворвань, і ще багато іншого, недосяжного для нього. він знаходить руни з китових кісток, і кінчиками пальців простежує в них забруднені чорнилом борозенки, слухаючи шепотіння бога на вухо. він вішає одну з рун на шию і згряя щурів роїться навколо нього, супроводжуючи його нижніми вулицями. плакуни тримаються подалі. він біжить поруч зі звірами смерті, і десь глибоко під містом плакуни відчайдушно чіпляються за своє життя.

щури залишають його, коли вони дістаються площі Голджерра. він звільняє наглядча Мартіна від кайданів та рухається далі один.

прокрадається повз охоронців і прямує до кімнати, де знайде свою ціль. він намагається не замислюватися, які інстинкти ведуть його. в одному з бокалів на столі Кемпбела – отрута. вона призначена для Карноу, призначена для доброї людини. Корво куштує вино, щоб знайти отруєне, а потім виливає напої з обох келехів.

бере пляшку і розбиває її. забирає руну над каміном, розкидані монети, еліксир Соколова та засіб П'єро. він збирає речі як пташки, за якими вони спостерігали разом з Емілі, коли шукали мерехтливі морські мушлі на березі біля води. він чекає за ширмою, прислуховується, сумнівається, продовжує чекати та думає «я не хочу нікого вбивати», але руки його тремтять і Кембпел вже зовсім поруч. людина, що промовляла до нього впродовж усього цього справжнього кошмару, чії пальці, і залізо, і ножі торкалися Корво всюди, вимагаючи підписати фальшиве зізнання у вбивстві; Корво тремтить, попри вологе тепло, що наповнює кімнату.

він мріє про те, як притисне клеймо єретика до обличчя Кемпбела, тримаючи його за щелепу, щоб той не міг кричати, і підвісить його посеред площі Голджера; от тільки це вже не фантазія, і Корво більше не тремтить, повертаючись до Самуеля, що чекає біля річки.

iv.

«нудно», – каже Чужий. – «ти став таким нудним, Корво. будь-хто може забрати життя. а чи знаєш ти, як його зберегти?»

угода зі Слекджовом дозволила близнюкам Пендлтонам жити, а руки Корво залишилися чистими. звісно, це не було правдою, вони ніколи вже не будуть чистим, але він не хоче, щоб Емілі це бачила. він рятує її; він майже та сама людина, яку вона знала пів року тому.

вона викрикує його ім'я, коли бачить його. він не каже нічого.

like_stars_we_burn
into the eye of madness

i.

he is coming home to see her. Jessamine, and Emily too. the boat rocks beneath Corvo as it pushes onward through Dunwall's choppy, wild waters, so much like the city itself now.

the guard captain, Curnow, asks what's the first thing Corvo's going to do when they get back and Corvo says something about finding a decent bottle of whiskey that makes the captain chuckle but he's not thinking about that, not really. he's thinking about an Empress, her dark eyes and smiling lips and a voice that is more beautiful than all the songs of the great creatures within the sea. he's thinking about their daughter's laughter and her inevitable demands for a story about his travels and the big bows in her hair that she's so fond of. he's thinking about ending the day sprawled on a sofa in Jessamine's private parlor with his family around him, finally, finally relaxing for the first time in so long, and happy even despite the chaos that reigns outside the walls of Dunwall Tower.

he has not told them *I love you* in far too many months.

(he does not know yet that he will never speak those words again, not even when he finds Emily. she will say it to him anyway. he will hear her, and he will nod, and he will feel a dull warmth in his chest that is quickly vanquished by the thin sheen of cold, empty darkness – of *Void* – that wraps around him like a coat and infests his soul like bloodflies.)

ii.

he has been in prison for six months and his lover's blood is still caked under his fingernails. filth coats him thickly, like paint; he's given little enough water to drink, let alone to wash.

there is a note one day. from *them*. he doesn't know who *they* are yet but *they* give him a key to his cell and a keen-edged blade and the first thing he does is chip away the blood from his nails, and he springs drops of his own sometimes but he doesn't mind the pain because at least he gets to control it this time. at least he can flinch away. his limbs are not locked to a chair so tightly that the chains leave impressions, and he does not have to watch as a hot iron descends and incinerates the hair, first, before it burns into his skin with a smell like searing meat and an agony that he cannot put into words.

it is over, now, he thinks, but it will never be over. it will never stop hurting.

he bites his tongue and clutches the blade tightly to his chest as he crouches down awkwardly and slips like a twitching, trembling shadow around the guards. he reaches the entrance and he wraps his arm around a guard's neck but he's careful, so careful. he doesn't kill him. doesn't kill anyone.

then the bomb goes off and he's free.

he stumbles, falls into the water a hundred feet or more below the bridge. he feels it rush around him, knock him about like a weakened, bedraggled animal, but the feeling of drowning has long since become familiar.

iii.

he says *I don't want to kill anyone* and Havelock says *okay don't kill him but do what you have to. get him out of the way* and Corvo agrees to that.

there is a Mark burning on his hand now but it's a different kind of burning than the iron. this one is a shock through his veins, burns cold like ice and roars like a storm. this one turns the world bright black and yellow, or takes him to another place between one blink and the next in a shroud of shifting blue light like impure whale oil, and there are so many other things just beyond his reach. he finds whalebone carvings and he traces the ink-stained grooves in them with his fingertips, listening to a god whisper in his ear. he hangs one of the carvings around his neck and rats swarm around him and run with him through the lower streets. the weepers stay away. he runs with beasts of death, and deep down somewhere the weepers are still desperate to cling to life.

the rats leave him when he reaches Holger Square. he releases Overseer Martin from the stocks and he goes on alone.

he creeps far above the guards, and goes directly to the room where he'll find his targets. he carefully does not wonder at the instincts that guide him. there is poison in one of the cups on Campbell's table. it's meant for Curnow, meant for a good man. Corvo tastes the wine in one of them, wondering if it's the poisoned one, and spills both glasses.

he takes the bottle and shatters it. collects the rune over the fireplace and the scattered coins and one of Sokolov's elixirs as well as one of Piero's, collects things like the birds he used to see when he and Emily searched for shimmering sea-shells down at the edge of the water. he waits behind a screen and he listens and wonders and keeps waiting and thinks *I don't want to kill anyone* but his hands are shaking and Campbell is *right there*. the man whose voice spoke to him through

his living nightmares and whose probing fingers and irons and knives touched Corvo everywhere, demanded he sign a false confession of murder, and Corvo is shivering even in the humid heat that infuses this room.

he daydreams about pressing the heretic's brand over Campbell's eye and holding his jaw shut so he can't scream and stringing him up in the middle of Holger Square, except that it is not a dream and Corvo is not shivering anymore when he returns to Samuel by the river.

iv.

boring, the Outsider says. you have become boring, Corvo. anyone can take a life. but do you know how to save one?

a deal with Slackjaw lets the Pendleton twins live and keeps Corvo's hands clean. they aren't really, they will never truly be clean again, but he doesn't want Emily to see that. he saves her, and he's almost the same man she knew half a year ago.

she cries his name when she sees him. he doesn't say anything at all.

IN THE EYES OF MADNESS

*Гречана Марія Віталіївна,
2001 р. н., ДЗ «Луганський
національний університет
імені Тараса Шевченка»,
студентка з курсу
спеціальності «Філологія.
Східні мови (китайська,
англійська)»,*

*e-mail:
lazymahre@gmail.com*

Джеймс Бовен
Боб – незвичайний кіт
(Адаптація з тексту «Вуличний кіт на ім'я Боб»)

Відоме прислів'я говорить: « Кожен день нашого життя нам дається другий шанс, але зазвичай ми не використовуємо його». За багато років життя, я особисто переконався у вірогідності цих слів. Проте все змінилося ранньої весни 2007 року, коли я потоваришував з Бобом.

Уперше я зустрів Боба березневого вечора у четвер. Тієї ночі відчувалося наближення морозу, саме тому я трохи раніше повернувся додому у Північний Лондон, опісля цілого дня вуличного перформансу на околицях Ковент-Гарден.

Оскільки ліфт у будинку не працював, я разом зі своєю подругою Беллою попрямував до сходів. У електромережі були деякі проблеми, тому у коридорі було темно. Попри це було складно не помітити пари блискучих очей посеред темряви. Рудий кіт, згорнувшись у клубок, влігся на килимі перед дверцятами однієї з квартир на першому поверсі. Це був кіт.

«Хто ти і що привело тебе сюди?» – він, здавалось, говорив.

Я став навколішки. «Привіт, друже! Здається, раніше я тебе тут не зустрічав. Невже ти тут живеш?»

Він продовжував дивитися, уважно розглядаючи мене. Погладжуючи його шию, тим самим я намагався не лише здобути його довіру, а й перевірити чи є нашійник. Нашійника не було.

Він насолоджувався тією увагою, що йому приділялась. Його шерсть була плямиста і з пролисами, окрім того було очевидно, що він зголоднів. Судячи з того, як він лестився до мене, я міг з упевненістю сказати, що йому потрібен товариш.

«Мені здається, що він безпритульний», – повідомив я Беллі.

Белла добре знала, що я люблю котів.

«Джеймс, але ж ти не можеш забрати його», – Белла застерегла мене. Вона кивнула головою у бік килимка, на якому лежав кіт. «Можливо він належить комусь, хто тут мешкає».

Вона мала рацію. Мабуть, останнє, що мені було потрібне в той період мого життя це кіт. Я ледве міг дбати про себе.

Наступного ранку кіт все ще сидів на тому ж самому місці. Я знов почав гладити його. Кіт муркотів від задоволення.

Вдень я нарешті зміг розгледіти наскільки він був чарівним створінням. На його милій мордочці виблискували пронизливі зелені очі. Найімовірніше, він був залучений у бійку або потрапив в аварію, судячи з подряпин на мордочці та лапках. Його шерсть не була густою і жорсткою, а навпаки була з пліщинами. Я справді непокоївся за нього.

«Досить хвилюватися за тварину, краще подумай про себе», – я розмірковував. Я неохоче попрямував на автобус до Ковент-Гарден, де я намагався заробити декілька фунтів стерлінгів співаючи пісні.

Я повернувся додому пізно близько десятої години вечора. Я похапцем кинувся до коридору, де тоді зустрів рудого кота. Його там не було. Якась частина мене була засмучена, проте значною мірою я відчув полегшення.

В мене всередині все похололо, коли наступного дня я побачив його знову в тому ж місці. Він був більш слабким і його шерсть була скуйовджена. Він виглядав так ніби змерз і зголоднів, більш того він тремтів.

«Ти все ще тут, – промовив я, погладжуючи кота. – Маєш сьогодні не дуже гарний вигляд».

Це продовжувалось ще достатньо довго. Я постукав у двері квартири.

«Вибач, що турбую тебе, хлопче, – звернувся я до парубка зі щетиною на обличчі, що стояв у дверях. – Часом буває це не твій кіт?»

«Ні, – хлопець відповів, подивившись без жодного інтересу на кота. – Друже, взагалі не має нічого спільного зі мною».

Тільки-но він гримнув дверима, я відразу ж ухвалив для себе рішення.

«Ти йдеш зі мною», – вигукнув я.

James Bowen
Bob: No ordinary Cat
(adaption from 'A Street Cat Named Bob')

There's famous quotation that says we are all given second chances every day of our lives, but we don't usually take them. I spent a big chunk of my life proving those words. But all that changed in early spring 2007, when I befriended Bob.

I first met Bob on a gloomy Thursday evening in March. There had been a hint of frost in the air that night, which was why I'd arrived back home in north London a little earlier than usual after a day busking around Covent Garden.

The lift to my flat wasn't working, so my friend Belle and I headed towards the stairs. The light was broken and the hall was dark, but I couldn't help noticing a pair of glowing eyes in the gloom. A ginger cat was curled up on a doormat outside one of the ground-floor flats. He was a tom – a male.

He fixed me with an intelligent stare. 'So who are you and what brings you here?' he seemed to say.

I knelt down. 'Hello mate. I haven't seen you before. Do you live here?'

He kept looking at me, weighing me up. I stroked his neck, partly to make friends and partly to see if he was wearing a collar. He wasn't.

He was enjoying the attention. His coat was patchy and bald and he was clearly hungry. From the way he was rubbing against me, I could tell that he needed a friend.

'I think he's a stray,' I told Belle.

Belle knew that I loved cats.

'You can't have him, James,' she warned. She nodded at the doormat he was sitting on. 'He probably belongs to whoever lives here.'

Belle was right. The last thing I needed in my life just then was a cat. It was hard enough taking care of myself.

The next morning the cat was still there. I stroked him again. He purred away, enjoying the attention.

In the daylight I could see that he was a gorgeous creature. He had a really striking face with piercing green eyes. Judging from the scratches on his face and legs, he must have been in a fight or an accident. His coat was thin and wiry and he was covered in bald patches. I was genuinely worried about him.

Stop worrying about the cat and worry about yourself instead, I thought. Reluctantly I headed off to catch the bus to Covent Garden, where I was going to try and earn a few quid busking.

When I got home it was late – almost ten o'clock. I hurried to the corridor where I'd seen the ginger tom. He'd gone. Part of me was disappointed, but mostly I felt relieved.

My heart sank the next day when I saw him back in the same position. He was weaker and more disheveled than ever. He looked cold and hungry and he was shaking.

'Still here then,' I said, stroking him. 'Not looking so good today.'

This had gone on long enough. I knocked on the door of the flat.

'Sorry to bother you, mate,' I said to the unshaven guy who appeared at the door. 'Is this your cat?'

'No,' he said, looking at the ginger tom without interest. 'Nothing to do with me, mate.'

As he slammed the door, I made up my mind on the spot.

'You're coming with me,' I said.

*Длуськи Катерина
Станіславівна, 2002 р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студент 2 курсу
спеціальності «Філологія.
Східні мови (китайська,
англійська)»,*

*e-mail:
ekaterinadlo17@gmail.com*

Томас Кенилли Список Шиндлера

Он заметил, что Гет в одной только рубашке исчез за дверью столовой и пошёл вверх по лестнице, поддерживаемый одной из девушек, которые сопровождали его за обедом. Оскар извинился и догнал коменданта. Он протянул и положил руку Гету на плечо. Гет перевёл на него поплывший взгляд, пытаясь сфокусироваться.

– О, – пробормотал он. – Уже уходишь, Оскар?

– Я должен быть дома, – сказал Оскар. Под «домом» он имел ввиду квартиру Ингрид, его немецкой любовницы.

– Ты чертов жеребец, – сказал Гет.

– Тебе не вровень, – сказал Шиндлер.

– Нет, ты прав. В этом деле я чертов олимпийский чемпион. А мы идем ... куда мы идем? – Он повернул голову к девушке, но сам ответил на вопрос. – Мы идем на кухню посмотреть, как Лена тщательно прибирается.

– Нет, – сказала девушка, смеясь. – Мы идём не на кухню. – Она повела его к лестнице. Это было благородно с ее стороны – «женская солидарность» – защитить ту худую и несчастную девушку в синяках на кухне. Шиндлер наблюдал, как они – неповоротливый офицер, хрупкая, поддерживающая его девушка – с трудом поднимаются по лестнице. Гет выглядел как человек, который проспит хотя бы до обеда, но Оскар знал удивительный организм коменданта, который «живёт» по своим часам. К 3 часам ночи, возможно, Гет даже подорвётся с постели и напишет письмо отцу в Вену. К семи, всего через час сна, он будет на балконе со снайперской винтовкой в руке, готовый пристрелить какого-нибудь пленного, посмеявшегося припоздниться.

Когда девушка и Гет одолели первый пролёт, Шиндлер бочком двинулся по коридору к задней части дома.

Пфедферберг и Лизек слышали, как комендант, намного раньше ожидаемого, вошел в спальню и что-то бормотал девушке, которая сопровождала его вверх. Молча они взяли чистящие средства, чтобы, прокравшись через спальню, попытаться выскользнуть через боковую дверь. Застав их на пути к бегству, Гет отпрянул при виде штыря для чистки, подозревая, что двое мужчин могли прийти по его душу. Но когда Лизек

сделал шаг вперед и начал отчитываться дрожащим голосом, комендант понял, что это были просто пленники.

– Герр комендант, – сказал Лизек, тяжело дыша от вполне оправданного страха, –я хочу сообщить, что в вашей ванной забит сток ...

– Вот как, – сказал Амон. – Следовательно, вы вызвали специалиста. – Он подозвал мальчишку. – Иди сюда, дорогой.

Лизек подался вперед – и тут же был сбит с ног таким сильным ударом, что улетел под кровать. Амон снова подозвал мальчишку, как будто старался развеселить девушку таким вот зрелищем под названием «вежливое общение с пленными». С трудом поднявшись на ноги, Лизек, пошатываясь, снова подошел к коменданту в ожидании второго раунда. Когда мальчик поднялся во второй раз, Пфедферберг, опытный заключенный, ожидал любого исхода – что их проведут в сад и обоих расстреляет Иван. Вместо этого комендант просто прогнал их, что они незамедлительно и сделали.

Когда через несколько дней Пфедферберг услышал, что Лизек мертв, застрелен Амоном, он предположил, что это произошло из-за инцидента в ванной. На самом деле это было совсем другое дело – преступление Лизека заключалось в том, что он посмел запрячь лошадь в повозку для герра Буша, не спросив предварительно разрешения коменданта.

На кухне виллы горничная, настоящее имя которой было Хелен Хирш (Гет называл ее Леной из-за лени, как она всегда говорила), подняла глаза и увидела в дверях одного из гостей. Она поставила тарелку с мясными обрезками, которую держала в руках, и напряженно замерла в ожидании.

– Герр... – бросив взгляд на его смокинг, она смогла подыскать подходящее слово для обращения к мужчине, – герр директор, я как раз откладывал кости для собак герра коменданта.

–Пожалуйста, пожалуйста, – сказал герр Шиндлер. – Вам не нужно докладывать мне, фрейляйн Хирш.

Он обошел стол. Похоже, он не преследовал цели приставать к девушке, но она всё равно боялась его намерений. Несмотря на то, что Амон любил ее избивать, ее еврейство всегда спасало ее от открытого сексуального нападения. Но были немцы, которые не были столь подвержены расовым предрассудкам, как Амон. К тому же она не привыкла к такому тону голоса и обращению, хотя порой на кухню забегали офицеры-эсэсовцы и младший состав, которые жаловались на Амона.

– Разве ты меня не знаешь? – спросил он, как человек – известный футболист или скрипач, – чье чувство собственного величия пострадало из-за того, что кто-то не узнал его. – Я Шиндлер.

Она склонила голову.

– Герр директор, – сказала она. – Конечно, я слышала о Вас... и Вы бывали здесь раньше. Я помню...

Он обнял ее. Он определенно мог почувствовать, как напряглось девичье тело, когда скользнул по её щеке губами.

– Это не *такой* поцелуй, – он пробормотал. – Я целую тебя из сочувствия, если хочешь знать.

Она не смогла сдержать рыданий. «Герр директор» Шиндлер крепко поцеловал ее теперь в лоб, как на польских вокзалах целуют на прощание, с громким восточноевропейским чмоком. Она заметила, что он тоже едва сдерживал слёзы.

Thomas Keneally
Schindler's List

He saw that Goeth, in his shirt sleeves, was disappearing out the dining-room door, heading for the stairwell, supported by one of the girls who had flanked him at dinner. Oskar excused himself and caught up with the Commandant. He reached out and laid a hand on Goeth's shoulder. The eyes Goeth turned on him struggled for focus. "Oh," he muttered. "Going, Oskar?"

"I have to be home," said Oskar. At home was Ingrid, his German mistress.

"You're a bloody stallion," said Goeth.

"Not in your class," said Schindler.

"No, you're right. I'm a frigging Olympian. We're going... where're we going?" He turned his head to the girl but answered the question himself. "We're going to the kitchen to see that Lena's clearing up properly."

"No," said the girl, laughing. "We aren't doing that." She steered him to the stairs. It was decent of her — the sorority in operation— to protect the thin, bruised girl in the kitchen. Schindler watched them—the hulking officer, the slight, supporting girl — staggering crookedly up the staircase. Goeth looked like a man who would have to sleep at least till lunchtime, but Oskar knew the Commandant's amazing constitution and the clock that ran in him. By 3 A.M. Goeth might even decide to rise and write a letter to his father in Vienna. By seven, after only an hour's sleep, he'd be on the balcony, infantry rifle in hand, ready to shoot any dilatory prisoners.

When the girl and Goeth reached the first landing, Schindler sidled down the hallway toward the back of the house.

Pfefferberg and Lisiek heard the Commandant, considerably earlier than they had expected him, entering the bedroom and mumbling to the girl he'd brought upstairs. In silence they picked up their cleaning equipment, crept into the bedroom and tried to slip out a side door. Still standing and able to see them on their line of escape, Goeth recoiled at the sight of the cleaning stick, suspecting the two men might be assassins. When Lisiek stepped forward, however, and began a tremulous report, the Commandant understood that they were merely prisoners.

“Herr Commandant,” said Lisiek, panting with justified fear, “I wish to report that there has been a ring in your bathtub....”

“Oh,” said Amon. “So you called in an expert.” He beckoned to the boy. “Come here, darling.”

Lisiek edged forward and was struck so savagely that he went sprawling halfway under the bed. Amon again uttered his invitation, as if it might amuse the girl to see him speaking endearments to prisoners. Young Lisiek rose and tottered toward the Commandant again for another round. As the boy picked himself up the second time, Pfefferberg, an experienced prisoner, expected anything—that they’d be marched down to the garden and summarily shot by Ivan. Instead the Commandant simply raged at them to leave, which they did at once.

When Pfefferberg heard a few days later that Lisiek was dead, shot by Amon, he presumed it was over the bathroom incident. In fact it was for a different matter at all — Lisiek’s offense had been to harness a horse and buggy for Herr Bosch without first asking the Commandant’s permission. In the kitchen of the villa, the maid, whose real name was Helen Hirsch (goeth called her Lena out of laziness, she would always say), looked up to see one of the dinner guests in the doorway. She put down the dish of meat scraps she’d been holding and stood at attention with a jerky suddenness. “Herr...” She looked at his dinner jacket and sought the word for him. “Herr Direktor, I was just putting aside the bones for the Herr Commandant’s dogs.”

“Please, please,” said Herr Schindler.

“You don’t have to report to me, Fraulein Hirsch.”

He moved around the table. He did not seem to be stalking her, but she feared his intentions. Even though Amon enjoyed beating her, her Jewishness always saved her from overt sexual attack. But there were Germans who were not as fastidious on racial matters as Amon. This one’s tone of voice, however, was one to which she was not accustomed, even from the SS officers and NCO’S who came to the kitchen to complain about Amon.

“Don’t you know me?” he asked, just like a man — a football star or a violinist — whose sense of his own celebrity has been hurt by a stranger’s failure to recognize him. “I’m Schindler.”

She bowed her head. “Herr Direktor,” she said. “Of course, I’ve heard... and you’ve been here before. I remember...”

He put his arm around her. He could surely feel the tensing of her body as he touched her cheek with his lips.

He murmured, “It’s not that sort of kiss.

I’m kissing you out of pity, if you must know.”

She couldn’t avoid weeping. Herr Direktor Schindler kissed her hard now in the middle of the forehead, in the manner of Polish farewells in railway stations, a resounding Eastern European smack of the lips. She saw that he had begun to weep too.

J. Gross-Rosen-A.L. Brunnitz/liste d. mannl. Haftlinge, Stand 10.4.1947.

Lfd. Nr.	H. Art. e. Nat.	H. Nr.	Name und Vorname.	Geburtsdatum.	Beruf.
1.	Ju. Po.	68821	Krischer Hirsch.	15. 8. 97.	Autoschlosser
2.	"	2	Vogel Gedale.	5. 7. 01	Fleischermeister.
3.	"	3	Biedermann Hirsch.	7. 9. 25	Ofensetzergerges.
4.	"	4	Weinberger Nachum.	16. 5. 21	Zimmerer.
5.	"	5	Wein Wolf.	9. 6. 00	Schneidermeister.
6.	"	6	Blammer Jakob.	4. 5. 15	Bilanzbuchhalter
7.	"	7	Horn Josef.	4. 2. 14	Schreibkraft.
8.	"	8	Klinghofer Simon.	25. 3. 97	Schneider.
9.	"	9	Mahler Abraham.	7. 4. 02	ang. Metallverarb.
10.	"	68830	Leichter Josef.	25. 11. 17	ang. Metallverarb.
11.	"	2	Weinschelbaum Dawid.	14. 2. 24	Monteurgeselle.
12.	"	3	Rottenberg Beer.	9. 8. 20	Elektrikergerges.
13.	"	4	Jakubowicz Jakob.	13. 11. 27	Maurergeh.
14.	"	5	Weinschelbaum Pinkus	24. 9. 19	ang. Metallverarb. ker
15.	"	6	Schack Jarzy.	25. 12. 17	Maschinenbautechni
16.	"	7	Weil Natalli.	10. 09. 14	ang. Metallverarb.
17.	"	8	Gottselig Dawid.	6. 5. 20	Maurer.
18.	"	9	Hornung Josef.	6. 9. 11	Bauingenieur.
19.	"	68840	Hornung Dawid.	25. 2. 19	Maschinenbautechniker
20.	"	1	Birnhack Ignazy.	17. 2. 17	Glaser.
21.	"	2	Wohlfeiler Ignazy.	1. 11. 99	Glasermeister.
22.	"	3	Taube Maksymilian.	17. 6. 27	ang. Metallverarb.
23.	"	4	Hirschfeld Samuel	27. 2. 19	Eisendreher/Fraser.
24.	"	5	Taube Emanuel.	16. 1. 02	ang. Metallverarb.
25.	"	6	Krug Samuel.	15. 12. 11	ang. Metallverarb.
26.	"	7	Schleizenger Moses.	5. 7. 96	Schlosserges.
27.	"	8	Tennenbaum Isydor.	1. 10. 20	Maurer.
28.	"	9	Sperber Chaim.	7. 7. 03	Schlossergch.
29.	"	68850	Scheidlinger Markus.	19. 8. 18	Schlossergch.
30.	"	68851	Horn Elias.	29. 9. 07	Werkzeugmasch-Fachm.
31.	"	7	Brnach Dawid.	18. 2. 96	ang. Metallverarb.

*Колісник Оксана Сергіївна,
1981р.н., КЗ «Полтавський
обласний науковий ліцей-
інтернат II-III ступенів імені
А.С. Макаренка Полтавської
обласної ради», вчитель
англійської мови (I категорія),*

e-mail: butterfly4@ukr.net

Агата Крісті Таємнича пригода в Стайлзі

Розділ II. Шістнадцяте та сімнадцяте липня

Я прибув у Стайлз 5 липня. Зараз я переповім події, що відбулися 16 та 17 числа того місяця. Для зручності читача я якомога точніше проясню події тих днів. Згодом їх послідовність була встановлена на судовому засіданні у ході довгих та нудних перехресних допитів.

Через кілька днів після її від'їзду я отримав лист від Евелін Говард, в якому вона повідомила, що працює медсестрою у великому госпіталі в Міддлінгемі, промисловому містечку, яке знаходиться на відстані п'ятнадцяти миль, і просила мене повідомити їй, якщо місіс Інглторп виявить бажання помиритися.

Єдиною ложкою дьогтю в банці меду моїх мирних днів була неординарність місіс Кавендіш і, як на мене, її безпідставна прихильність до товариства лікаря Бауерштейна. Що вона в ньому знайшла, я не можу уявити, але завжди запрошувала його до будинку і частенько ходила з ним на тривалі прогулянки. Мушу зізнатися, що я був зовсім неспроможним побачити його привабливість.

16 липня був понеділок. Це виявився метушливий день. Знаменитий базар відбувся перед цим у суботу, і ввечері того ж дня мали відбутися розваги, пов'язані з тією благодійною подією, на яких місіс Інглторп мала декламувати вірш на військову тематику. Ми всі були зайняті вранці облаштуванням та оздобленням залу в селі, де все те мало статися. Пізно пообідали і провели полудень, відпочиваючи в саду. Я помітив, що манери Джона були дещо незвичними. Він виглядав дуже схвильованим і неспокійним.

Після чаю, місіс Інглторп пішла прилягти, щоб відпочити перед виступом ввечері, а я кинув виклик Мері Кавендіш зіграти партію в теніс.

Десь за чверть сьому місіс Інглторп покликала нас, щоб сказати, що ми можемо спізнитися, тож вечеря мала бути раніше ніж зазвичай. Щоб бути вчасно ми швидко поїли і до закінчення трапези авто вже чекало біля дверей.

Вечір мав неабиякий успіх, декламація місіс Інглторп викликала бурхливі овації. Було також декілька сцен, в яких Синтія взяла участь. Вона

не повернулася з нами, тому що її запросили на вечерю і дівчина залишилася ночувати з друзями, з якими і виступала.

Наступного ранку місіс Інглторп не вийшла з номеру на сніданок, оскільки була досить втомленою; однак близько 12.30 вона з'явилася у жвавому настрої і забрала Лоуренса та мене на святковий обід.

«Таке чарівне запрошення від місіс Роллстон. Ви знаєте, це сестра леді Тедмінстер. Роллстони прийшли з Вільгельмом Завойовником. Це одна з наших надавніших родин».

Мері, через попередню домовленість із лікарем Бауерштайном, зосталася в Стайлзі.

Обід пройшов чудово, і коли ми поверталися, Лоуренс запропонував нам поїхати через Тедмінстер, це було на мілью довше від нашого шляху, і відвідати Синтію в аптеці. Місіс Інглторп відповіла, що це гарна ідея, але, оскільки їй необхідно було написати кілька листів, вона підкине нас туди, а ми зможемо повернутися з Синтією ресоркою.

Нас затримав сторож госпіталю, бо ми йому здалися підозрілими, і тримав поки Синтія не з'явилася і не поручилася за нас. Виглядаючи дуже круто у довгому білому халаті, вона провела нас до свого святилища і представила своїй колезі-фармацевту. Достатньо вражаюча особа, до якої Синтія весело зверталася "Нібс".

- Як багато склянок! – вигукнув я, оглядаючи маленьку кімнату.

- Ви насправді знаєте, що в кожній з них?

Скажіть що-небудь оригінальне, – простонала Синтія. – Кожен, хто сюди приходить, говорить саме це! Ми навіть думаємо затвердити нагороду тому, хто, зайшовши вперше, не промовить: «Як багато склянок!» І я знаю ваше наступне питання: «Скількох людей ви вже отруїли?...»

Agatha Christie
The Mysterious Affair at Styles

II. The 16th And 17th Of July

I had arrived at Styles on the 5th of July. I come now to the events of the 16th and 17th of that month. For the convenience of the reader I will recapitulate the incidents of those days in as exact a manner as possible. They were elicited subsequently at the trial by a process of long and tedious cross-examinations.

I received a letter from Evelyn Howard a couple of days after her departure, telling me she was working as a nurse at the big hospital in Middlingham, a manufacturing town some fifteen miles away, and begging me to let her know if Mrs. Inglethorp should show any wish to be reconciled.

The only fly in the ointment of my peaceful days was Mrs. Cavendish's extraordinary, and, for my part, unaccountable preference for the society of Dr. Bauerstein. What she saw in the man I cannot imagine, but she was always asking him up to the house, and often went off for long expeditions with him. I must confess that I was quite unable to see his attraction.

The 16th of July fell on a Monday. It was a day of turmoil. The famous bazaar had taken place on Saturday, and an entertainment, in connection with the same charity, at which Mrs. Inglethorp was to recite a War poem, was to be held that night. We were all busy during the morning arranging and decorating the Hall in the village where it was to take place. We had a late luncheon and spent the afternoon resting in the garden. I noticed that John's manner was somewhat unusual. He seemed very excited and restless.

After tea, Mrs. Inglethorp went to lie down to rest before her efforts in the evening and I challenged Mary Cavendish to a single at tennis.

About a quarter to seven, Mrs. Inglethorp called us that we should be late as supper was early that night. We had rather a scramble to get ready in time; and before the meal was over the motor was waiting at the door.

The entertainment was a great success, Mrs. Inglethorp's recitation receiving tremendous applause. There were also some tableaux in which Cynthia took part.

She did not return with us, having been asked to a supper party, and to remain the night with some friends who had been acting with her in the tableaux.

The following morning, Mrs. Inglethorp stayed in bed to breakfast, as she was rather overtired; but she appeared in her briskest mood about 12.30, and swept Lawrence and myself off to a luncheon party.

"Such a charming invitation from Mrs. Rolleston. Lady Tadminster's sister, you know. The Rollestons came over with the Conqueror--one of our oldest families."

Mary had excused herself on the plea of an engagement with Dr. Bauerstein.

We had a pleasant luncheon, and as we drove away Lawrence suggested that we should return by Tadminster, which was barely a mile out of our way, and pay a visit to Cynthia in her dispensary. Mrs. Inglethorp replied that this was an excellent idea, but as she had several letters to write she would drop us there, and we could come back with Cynthia in the pony-trap.

We were detained under suspicion by the hospital porter, until Cynthia appeared to vouch for us, looking very cool and sweet in her long white overall. She took us up to her sanctum, and introduced us to her fellow dispenser, a rather awe-inspiring individual, whom Cynthia cheerily addressed as "Nibs."

"What a lot of bottles!" I exclaimed, as my eye travelled round the small room. "Do you really know what's in them all?"

"Say something original," groaned Cynthia. "Every single person who comes up here says that. We are really thinking of bestowing a prize on the first individual who does *NOT say: 'What a lot of bottles!' And I know the next thing you're going to say is: 'How many people have you poisoned?' "

*Олійник Роман Романович,
2001 р. н., ДЗ «Луганський
національний університет імені
Тараса Шевченка», студент 2
курсу спеціальності «Філологія.
Східні мови (китайська,
англійська)»*

Эрнест Клайн

Первому игроку приготовиться

Я вскочил с кровати от звуков стрельбы в одном из соседних стэков. Выстрелы сопровождались двухминутными криками и воплями, а затем — тишина.

Стрельба в стэках не была чем-то редким, но всё равно заставила меня переживать. Я знал, что, скорее всего, не смог бы уснуть снова, поэтому я решил убить парочку часов до рассвета, вспоминая немного классики аркадных автоматов. Галага, Дефендер, Астероиды. Эти игры были устарелыми цифровыми динозаврами, попавшими в музей задолго до моего рождения. Но я был профаном и не считал их барахлом. Как по мне, они были священными. Будто колонны пантеона. Если я играл в классику, то делал это с большой честью.

Я укутался в старый спальный мешок в углу маленькой трейлерной прачечной, втиснувшись в щель между стеной и сушилкой. Я не был желанным гостем у тёти, но меня это устраивало. Я всё равно выбрал бы переночевать в прачечной. Она была тёплой, давала мне немного уединения, да и вай-фай был не так уж плох. Ну и, вдобавок, комната пахла моющим средством и ополаскивателем. В остальной части трейлера воняло кошачьей мочой и ужасной нищетой.

Большую часть времени я спал в убежище. Но за последние ночи температура упала ниже нуля, и как бы сильно меня не бесило ночевать у тёти, это лучше, чем замерзнуть до смерти.

Всего в трейлере моей тети жило пятнадцать человек. Она спала в самой маленькой из трёх спален. Десперты жили в соседней спальне, а Миллеры заняли большую хозяйскую спальню в конце коридора. Их было шестеро, они платили большую часть арендной платы. Наш трейлер не был так переполнен как другие в стэках. Наш был двойным. Много места для всех.

Я вытащил свой ноутбук и включил его. Это был крупный, тяжелый, почти десятилетний зверь. Я нашел его в мусорнике за заброшенным торговым центром посреди шоссе. Мне удалось воскресить его, заменив оперативку и перезагрузить операционку времён палеолита. По современным меркам, процессор был медленнее черепахи, но мне хватало. Ноутбук служил

мне портативной научной библиотекой, аркадными автоматами и домашним кинотеатром. Его жесткий диск был заполнен старыми книгами, фильмами, телешоу, песнями и почти каждой видеоигрой двадцатого века.

Я загрузил эмулятор и выбрал Роботрон: 2084, одну из любимейших моих игр. Мне всегда нравились его бешеный ритм и жесткая простота. Роботрон — это про инстинкты и рефлексy. Я всегда прочищал мозги и успокаивался, проводя время в видеоиграх. Если я чувствовал себя грустно или подавленно из-за жизни, мне нужно было лишь нажать на кнопку "Первый игрок", и мои проблемы сразу же исчезали, а моя голова сосредотачивалась на безжалостном натиске пикселей в экране передо мной. Там, внутри двухмерной игровой вселенной, жизнь была простой: только ты против машины. Двигайся левой рукой, стреляй правой и постарайся прожить как можно дольше.

Я потратил несколько часов, взрывая Мозгов, Сфероидов, Кварков и Халков в бесконечной битве за спасение Последней человеческой семьи! Но, в итоге, мои пальцы свело судорогой, и я начал терять ритм. Когда это произошло на таком уровне, ситуация быстро ухудшалась. Я прожег все свои жизни за минуту, и на экране появились два моих наименее любимых слова: Игра Окончена.

Ernest Cline
Ready Player One

I was jolted awake by the sound of gunfire in one of the neighboring stacks. The shots were followed by a few minutes of muffled shouting and screaming, then silence.

Gunfire wasn't uncommon in the stacks, but it still shook me up. I knew I probably wouldn't be able to fall back asleep, so I decided to kill the remaining hours until dawn by brushing up on a few coin-op classics. Galaga, Defender, Asteroids. These games were outdated digital dinosaurs that had become museum pieces long before I was born. But I was a gunter, so I didn't think of them as quaint low-res antiques. To me, they were hallowed artifacts. Pillars of the pantheon. When I played the classics, I did so with a determined sort of reverence.

I was curled up in an old sleeping bag in the corner of the trailer's tiny laundry room, wedged into the gap between the wall and the dryer. I wasn't welcome in my aunt's room across the hall, which was fine by me. I preferred to crash in the laundry room anyway. It was warm, it afforded me a limited amount of privacy, and the wireless reception wasn't too bad. And, as an added bonus, the room smelled like liquid detergent and fabric softener. The rest of the trailer reeked of cat piss and abject poverty.

Most of the time I slept in my hideout. But the temperature had dropped below zero the past few nights, and as much as I hated staying at my aunt's place, it still beat freezing to death.

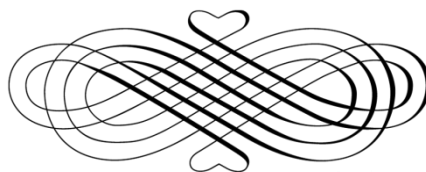
A total of fifteen people lived in my aunt's trailer. She slept in the smallest of its three bedrooms. The Depperts lived in the bedroom adjacent to hers, and the Millers occupied the large master bedroom at the end of the hall. There were six of them, and they paid the largest share of the rent. Our trailer wasn't as crowded as some of the other units in the stacks. It was a double-wide. Plenty of room for everybody.

I pulled out my laptop and powered it on. It was a bulky, heavy beast, almost ten years old. I'd found it in a trash bin behind the abandoned strip mall across the highway. I'd been able to coax it back to life by replacing its system memory and reloading the stone-age operating system. The processor was slower than a sloth by current standards, but it was fine for my needs. The laptop served as my portable research library, video arcade, and home theater system. Its hard drive was filled

with old books, movies, TV show episodes, song files, and nearly every videogame made in the twentieth century.

I booted up my emulator and selected Robotron: 2084, one of my alltime favorite games. I'd always loved its frenetic pace and brutal simplicity. Robotron was all about instinct and reflexes. Playing old videogames never failed to clear my mind and set me at ease. If I was feeling depressed or frustrated about my lot in life, all I had to do was tap the Player One button, and my worries would instantly slip away as my mind focused itself on the relentless pixelated onslaught on the screen in front of me. There, inside the game's two-dimensional universe, life was simple: It's just you against the machine. Move with your left hand, shoot with your right, and try to stay alive as long as possible.

I spent a few hours blasting through wave after wave of Brains, Spheroids, Quarks, and Hulks in my unending battle to Save the Last Human Family! But eventually my fingers started to cramp up and I began to lose my rhythm. When that happened at this level, things deteriorated quickly. I burned through all of my extra lives in a matter of minutes, and my two least-favorite words appeared on the screen: game over.

*Перова Світлана В'ячеславівна,
1978 р. н., ДЗ «Луганський
національний університет імені
Тараса Шевченка», завідувач
кафедри теорії та практики
перекладу,*

e-mail:

svitlanaperova15@gmail.com

Тобайас Вулф

Ловці у снігу

Сніжило, а Таб вже годину чекав надворі. Щоб зігрітися, він топтався туди-сюди тротуаром, витягаючи голову і вдивляючись у далечінь кожного разу, коли там з'являлися фари. Один з водіїв загальмував, помітивши його, але, перш ніж Таб встигнув махнути тому рукою, побачив рушницю за спиною Таба і додав газу. Колеса машини кілька разів прокрутилися на місці і лише потім вщухнули льодовою дорогою. Снігопад посилювався. Таб зайшов під піддашок однієї з будівель. Хмари над дахами стали світлішати, а вуличні ліхтарі вимкнулися. Він перекинув лямку рушниці на інше плече. Білий колір все вище розповзався небом.

Із-за рогу виїхала вантажівка, гучно сигналячи і вивертаючись на слизькій дорозі. Таб вийшов на узбіччя і підняв руку. Вантажівка заскочила на бордюр, але не повністю – так і продовжувала їхати лівою стороною дорогою, а правою – тротуаром. Таб трохи постояв з піднятою рукою і відскочив у сторону. Його рушниця сповзла з плеча і грюкнулася об лід, а з кишені випав сандвіч. Таб підбіг до сходинок будинку. Ще один сандвіч і упаковка печива розлетілися по свіжому снігу. Він трохи піднявся на кілька сходинок і озирнувся.

Вантажівка зупинилася трохи далі того місця, де стояв Таб. Він позбирав сандвічі і печиво, закинув рушницю за плече і підійшов до віконця машини. Водій нахилився головою до руля, плескаючи себе по колінах і тупаючи ногами по підлозі кабіни. Він був схожий на радісного персонажа з якоїсь карикатури, хоча очі поглядали час від часу на людину, яка сиділа поруч з ним.

– Бачив би ти себе, – сказав водій. – Він прямисінько як надувний м'ячик у шапці, так? Так, Френку?

Чоловік поруч засміявся і подивився в інший бік.

– Так ти ж мене майже переїхав, – сказав Таб. – Так і до вбивства недалеко.

– Чого ти, Таб, – сказав пасажир. – Заспокойся. Кенні просто валяв дурня. Він відкрив свої дверцята і посунувся на сидінні ближче до водія.

Таб підняв рушницю за затвор і піднявся до кабіни.

– Цілісіньку годину стовбичу тут, – сказав він. – Якщо ви хотіли зустрітися о дьсятій, то чому не домовились на дьсяту?

– Таб, ти тільки те і робиш, що скиглиш з того часу, як ми приїхали, – відіззався чоловік, що сидів посередині. – Якщо хочеш і далі пурдити в штани і скиглити весь час, то краще йди додому і гарчи на своїх дітей. Так що обирай. Таб не промовив ані слова, і він повернувся до водія: – Ну, Кенні, рушаймо.

Якісь малолітні хулігани пошкодили цеглиною лобове скло зі сторони водія, і тепер холод і сніг потрапляли прямиьнько до кабіни. Обігрівач не працював. Вони трьох вкрилися двома ковдрами, які Кенні приніс із собою, та натягнули відвороти шапок на вуха. Таб намагався відігріти руки, розтираючи їх під ковдрами, та Френку це не сподобалося.

Вони виїхали зі Спокана і заїхали десь у сільську місцевість, про що можна було здогадатися через чорні паркані, що тяглися вздовж дороги. Сніжило вже менше, але у тому місці, де небо зазвичай зустрічається із землею, все ще не було видно межі між ними. Білосніжні поля стояли нерухомо. Мороз вибілів чоловічі обличчя так, що волосся на підборіддях і верхніх губах стирчало дибом. Вони ще два рази зупинялися випити кави перш ніж доїхали до того місця, яке Кенні намітив для полювання.

Tobias Wolff
Hunters in the Snow

Tub had been waiting for an hour in the falling snow. He paced the sidewalk to keep warm and stuck his head out over the curb whenever he saw lights approaching. One driver stopped for him but before Tub could wave the man on he saw the rifle on Tub's back and hit the gas. The tires spun on the ice. The fall of snow thickened. Tub stood below the overhang of a building. Across the road the clouds whitened just above the rooftops, and the street lights went out. He shifted the rifle strap to his other shoulder. The whiteness seeped up the sky.

A truck slid around the corner, horn blaring, rear end sashaying. Tub moved to the sidewalk and held up his hand. The truck jumped the curb and kept coming, half on the street and half on the sidewalk. It wasn't slowing down at all. Tub stood for a moment, still holding up his hand, then jumped back. His rifle slipped off his shoulder and clattered on the ice, a sandwich fell out of his pocket. He ran for the steps of the building. Another sandwich and a package of cookies tumbled onto the new snow. He made the steps and looked back.

A truck had stopped several feet beyond where Tub had been standing. He picked up his sandwiches and his cookies and slung the rifle and went up to the driver's window. The driver was bent against the steering wheel, slapping his knees and drumming his feet on the floorboards. He looked like a cartoon of a person laughing, except that his eyes watched the man on the seat beside him. "You ought to see yourself," the driver said. "He looks just like a beach ball with a hat on, doesn't he? Doesn't he, Frank?"

The man beside him smiled and looked off.

"You almost ran me down," Tub said. "You could've killed me."

"Come on, Tub, said the man beside the driver. "Be mellow. Kenny was just messing around." He opened the door and slid over to the middle of the seat.

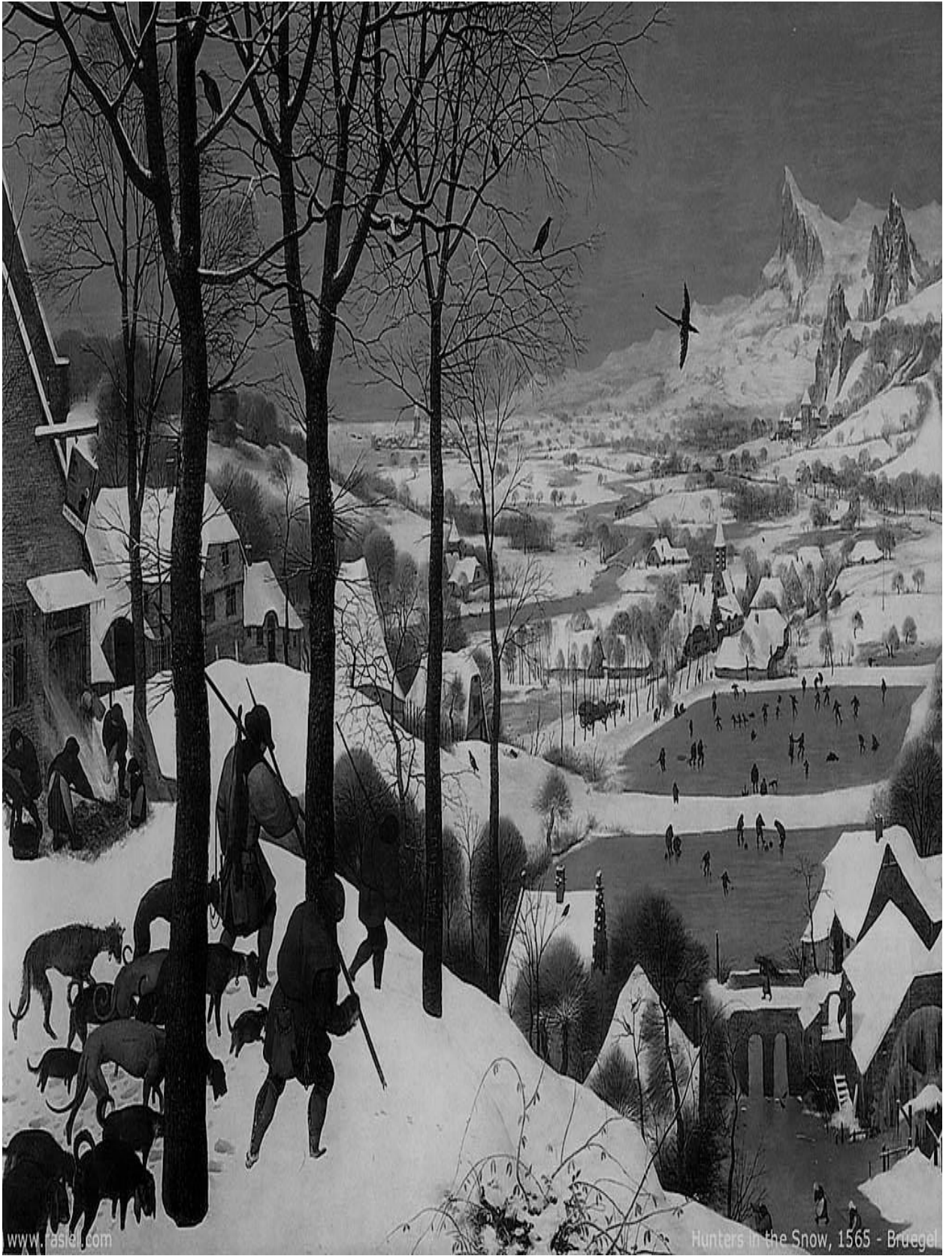
Tub took the bolt out of his rifle and climbed in beside him. "I waited an hour," he said. "If you meant ten o'clock why didn't you say ten o'clock?"

"Tub, you haven't done anything but complain since we got here," said the man in the middle. "If you want to piss and moan all day you might as well go home and bitch at your kids. Take your pick." When Tub didn't say anything he turned to the driver. "Okay, Kenny, let's hit the road."

Some juvenile delinquents had heaved a brick through the windshield on the driver's side, so the cold and snow tunneled right into the cab. The heater didn't work. They covered themselves with a couple of blankets Kenny had brought along and pulled down the muffs on their caps. Tub tried to keep his hands warm by rubbing them under the blanket but Frank made him stop.

They left Spokane and drove deep into the country, running along black lines of fences. The snow let up, but still there was no edge to the land where it met the sky. Nothing moved in the chalky fields. The cold bleached their faces and made the stubble stand out on their cheeks and along their upper lips. They stopped twice for coffee before they got to the woods where Kenny wanted to hunt.

www.rasie.com

Hunters in the Snow, 1565 - Bruegel

*Попадюк Катерина
Олегівна, 2001 р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студентка з курсу
спеціальності «Філологія
(китайська, англійська мови)
переклад включно,*

e-mail: ka2001pop@gmail.com

Стефені Маєр

Сутінки

В аеропорт ми з мамою приїхали на машині з відкритими вікнами. В Фініксі було плюс сімдесят п'ять, небо ідеальне, без хмаринки. Прощаючись з Арізоною, я одягла свою улюблену блузу, без рукавів з білим мережевом. Також я несла з собою теплу парку.

На півострові Олімпік, що на північному сході штату Вашингтон, знаходиться маленьке містечко, яке називається Форкс. Майже весь час він покритий хмарами. У цьому невеликому місті випадає більше дощу, ніж на всій території Сполучених Штатів.

Це місто та його похмурість, усюдисущі тіні – це від них моя мама втекла, коли мені було декілька місяців з народження.

Це те саме містечко, де я мала проводити один місяць кожне літо, поки мені не виповнилось 14 років. У той рік, я в кінці кінців збунтувала і три останні роки мій батько Чарлі брав мене на два тижні у Каліфорнію. І це був той самий Форкс, у який я сама ж себе заслала на превеликий жаль. Я люто ненавиділа Форкс. Я обожнювала Фенікс, я любила його сонце та спеку. Я любила метушню та постійну невгамовність.

– Белла, – покликала мама, і я здогадалася, що вона зараз скаже. – Ще не пізно передумати, – в тисячу перший раз запропонувала вона.

Ми з мамою дуже схожі, тільки в неї коротке волосся та мімічні зморшки.

Я подивилася у її очі, дитячі чисті очі і серце боляче здавило. Як я змогла залишити свою любу, безрозсудну маму? Звісно, зараз вона має Філла, тому всі рахунки будуть сплачені, у холодильнику буде їжа, машина буде заправлена та буде кому подзвонити, якщо з нею щось трапиться, але все ж таки...

– Мені хочеться поїхати, – брешу я. Завжди я погано брехала, але як часто я повторювала цю фразу, що зараз вона прозвучала достатньо переконливо.

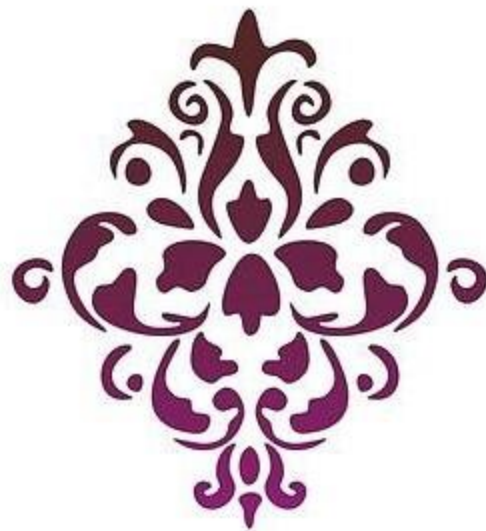
– Передавай привіт Чарлі.

– Я передам.
– Я тебе відвідаю скоро, – наполягала вона.
– Ти можеш повернутися будь-коли – я приїду до тебе одразу ж якщо знадобиться.

Але за обіцянкою в її очах відчувалася втрата.

– Не хвилюйся за мене – наполягала я. У мене все буде чудово. Я люблю тебе, мам.

На хвилину вона мене міцно обійняла, а потім я пішла на літак і вона пішла.

Stephenie Meyer

Twilight

My mother drove me to the airport with the windows rolled down. It was seventy-five degrees in Phoenix, the sky a perfect, cloudless blue. I was wearing my favorite shirt — sleeveless, white eyelet lace; I was wearing it as a farewell gesture. My carry-on item was a parka.

In the Olympic Peninsula of northwest Washington State, a small town named Forks exists under a near-constant cover of clouds. It rains on this inconsequential town more than any other place in the United States of America. It was from this town and its gloomy, omnipresent shade that my mother escaped with me when I was only a few months old. It was in this town that I'd been compelled to spend a month every summer until I was fourteen. That was the year I finally put my foot down; these past three summers, my dad, Charlie, vacationed with me in California for two weeks instead.

It was to Forks that I now exiled myself — an action that I took with great horror. I detested Forks.

I loved Phoenix. I loved the sun and the blistering heat. I loved the vigorous, sprawling city.

"Bella," my mom said to me — the last of a thousand times — before I got on the plane. "You don't have to do this."

My mom looks like me, except with short hair and laugh lines. I felt a spasm of panic as I stared at her wide, childlike eyes. How could I leave my loving, erratic, harebrained mother to fend for herself? Of course she had Phil now, so the bills would probably get paid, there would be food in the refrigerator, gas in her car, and someone to call when she got lost, but still...

"I want to go," I lied. I'd always been a bad liar, but I'd been saying this lie so frequently lately that it sounded almost convincing now.

"Tell Charlie I said hi."

"I will."

"I'll see you soon," she insisted. "You can come home whenever you want — I'll come right back as soon as you need me."

But I could see the sacrifice in her eyes behind the promise.

"Don't worry about me," I urged. "It'll be great. I love you, Mom."

She hugged me tightly for a minute, and then I got on the plane, and she was gone.

*Решетник Олександр
Юрійович, ДЗ «Луганський
національний університет імені
Тараса Шевченка», магістрант 1
курсу спеціальності «Філологія.
Мова і література
(французька)»,*

*e-mail -
reshetnykoleksandr@maik.com*

Ернест Хемінгвей

Старий і море

Це був старий чоловік, котрий рибалив один на байдарці в Гольфстрімі, і він пройшов вісімдесят чотири дні, не взявши риби. У перші сорок днів із ним був хлопчик. Але після сорока днів без риби батьки хлопчика сказали йому, що старий точно є *салао*, що є найгіршою формою нещастя, і хлопець відправився за їхнім наказом в інший човен, який першим зловив трьох хороших риб. Хлопчикові було сумно бачити, як щодня приходив старий, і він завжди спускався, щоб допомогти йому нести або звиті лінії, або гаф, гарпун і вітрило, яке було закручене навколо щогли. Вітрило було залатано мішками з борошном, і, згорнувшись, це було схоже на прапор постійної поразки.

Старий був худорлявим із глибокими зморшками на потилиці. На його щоках були коричневі плями доброзичливого раку шкіри. Плями добре пробігали по боках його обличчя, а руки мали глибоко зморщені шрами від обробки важкої риби. Але жоден з цих шрамів не був свіжим. Вони були старі, як ерозії в безрибній пустелі.

Усе в ньому було давнє, крім очей, вони були одного кольору з морем, були веселі та непереможені.

– Сантьяго, – сказав йому хлопець, коли вони піднялися на берег, звідки було піднято скіф. – Я міг би піти з вами знову. Ми заробили трохи грошей.

Старий навчив хлопчика ловити рибу, і хлопець любив його.

– Ні, – відповів старий. – Ти з щасливим човном. Залишайся з ними.

– Але згадай, як ти пройшов вісімдесят сім днів без риби, а потім ми ловили великих щодня протягом трьох тижнів.

– Я пам'ятаю, – сказав старий. – Я знаю, що ти не залишив мене, бо сумнівався.

– Це був тато, який змусив мене піти. Я хлопчик, і мушу його слухатися".

– Знаю, – сказав старий. – Це цілком нормально.

– Він не дуже вірить.

– Ні, – відповів старий. – Але ми маємо. Чи не так?

– Так, – сказав хлопець. – Чи можу я запропонувати вам пива на терасі, а потім ми заберемо речі додому.

– Чому ні? – сказав старий. – Між рибалками.

Вони сиділи на Терасі, і багато рибалок глузували зі старого, і він не сердився. Інші, старші рибалки, дивились на нього і сумували. Але вони цього не показали, і ввічливо поговорили про течію та глибину, по якій вони пронеслись, про стійку гарну погоду та про побачене. Успішні рибалки того дня вже були там, вибивши свого марлина, і перенесли їх на всю довжину через дві дошки, причому двоє чоловіків хиталися в кінці кожної дошки, до рибного будиночка, де вони чекали, коли льодовик доставить їх на ринок у Гавані. Ті, хто зловив акул, відвезли їх на акулиний завод з іншого боку бухти, де їх підняли на блок і снасті, витягнувши печінку,

Коли вітер був на сході, запах натрапив на гавань від заводу акул; але сьогодні був лише слабкий край запаху, бо вітер відступив на північ, а потім впав, і на Терасі було приємно і сонячно.

– Сантьяго, – сказав хлопець.

– Так, – відповів старий. Він тримав склянку і думав про багато років тому.

– Чи можу я вийти взяти вам сардини на завтра?

– Ні. Іди і пограй у бейсбол. Я ще можу гребти, і Рожеліо закине сітку.

– Я хотів би піти. Якщо я не можу рибалити з вами, я хотів би якимось служити.

– Ти купив мені пива, – сказав старий. – Ти вже чоловік.

– Скільки мені було років, коли ти вперше взяв мене на човен?

– П'ять, і ти ледве не був убитий, коли я приніс рибу, і вона ледь не порвала човен на шматки. Ти пам'ятаєш?

– Я пам'ятаю, крик і шум удару. Я пам'ятаю, як ти кинув мене в ніс човна, де були мокрі звиті лінії, і відчув, як весь човен тремтить і шум того, як ти його збиваєш, і солодка кров пахне повсюди.

– Ти справді можеш це пам'ятати, чи я тобі це просто сказав?

– Я пам'ятаю все, коли ми вперше пішли разом.

Старий подивився на нього своїми обпеченими сонцем, впевненими в люб'язності очима.

– Якби ти був моїм хлопчиком, я б взяв тебе з собою і пограв у азартні ігри, – сказав він. – Але ти і батько, і мати, і ти на щасливому човні.

– Чи можу я взяти сардини? Я знаю, де я теж можу отримати чотири приманки.

– У мене залишилось сьогодні. Я поклав їх у сіль у коробці.

– Дозвольте взяти чотири свіжих.

– Один, – сказав старий. Його надія і впевненість ніколи не зникали. Але тепер вони освіжались, як коли піднімається вітерець.

– Два, – сказав хлопець.

– Два, – погодився старий. – Ви їх не вкрали?

– Я б, – сказав хлопець. – Але я купив їх.

– Дякую, – сказав старий. Він був надто простим, щоб дивуватися, коли досягнув смирення. Але він знав, що це не ганебно, і це не несе втрати справжньої гордості.

– Завтра буде хороший день з цією течією, – сказав він.

Ernest Hemingway
The old man and sea

He was an old man who fished alone in a skiff in the Gulf Stream and he had gone eighty-four days now without taking a fish. In the first forty days a boy had been with him. But after forty days without a fish the boy's parents had told him that the old man was now definitely and finally *salao*, which is the worst form of unlucky, and the boy had gone at their orders in another boat which caught three good fish the first week. It made the boy sad to see the old man come in each day with his skiff empty and he always went down to help him carry either the coiled lines or the gaff and harpoon and the sail that was furled around the mast. The sail was patched with flour sacks and, furled, it looked like the flag of permanent defeat.

The old man was thin and gaunt with deep wrinkles in the back of his neck. The brown blotches of the benevolent skin cancer the sun brings from its reflection on the tropic sea were on his cheeks. The blotches ran well down the sides of his face and his hands had the deep-creased scars from handling heavy fish on the cords. But none of these scars were fresh. They were as old as erosions in a fishless desert.

Everything about him was old except his eyes and they were the same color as the sea and were cheerful and undefeated.

"Santiago," the boy said to him as they climbed the bank from where the skiff was hauled up. "I could go with you again. We've made some money."

The old man had taught the boy to fish and the boy loved him.

"No," the old man said. "You're with a lucky boat. Stay with them."

"But remember how you went eighty-seven days without fish and then we caught big ones every day for three weeks."

"I remember," the old man said. "I know you did not leave me because you doubted."

"It was papa made me leave. I am a boy and I must obey him."

"I know," the old man said. "It is quite normal."

"He hasn't much faith."

"No," the old man said. "But we have. Haven't we?"

"Yes," the boy said. "Can I offer you a beer on the Terrace and then we'll take the stuff home."

"Why not?" the old man said. "Between fishermen."

They sat on the Terrace and many of the fishermen made fun of the old man and he was not angry. Others, of the older fishermen, looked at him and were sad. But they did not show it and they spoke politely about the current and the depths they had drifted their lines at and the steady good weather and of what they had seen. The successful fishermen of that day were already in and had butchered their marlin out and carried them laid full length across two planks, with two men staggering at the end of each plank, to the fish house where they waited for the ice truck to carry them to the market in Havana. Those who had caught sharks had taken them to the shark factory on the other side of the cove where they were hoisted on a block and tackle, their livers removed, their fins cut off and their hides skinned out and their flesh cut into strips for salting.

When the wind was in the east a smell came across the harbour from the shark factory; but today there was only the faint edge of the odour because the wind had backed into the north and then dropped off and it was pleasant and sunny on the Terrace.

"Santiago," the boy said.

"Yes," the old man said. He was holding his glass and thinking of many years ago.

"Can I go out to get sardines for you for tomorrow?"

"No. Go and play baseball. I can still row and Rogelio will throw the net."

"I would like to go. If I cannot fish with you, I would like to serve in some way."

"You bought me a beer," the old man said. "You are already a man."

"How old was I when you first took me in a boat?"

"Five and you nearly were killed when I brought the fish in too green and he nearly tore the boat to pieces. Can you remember?"

"I can remember the tail slapping and banging and the thwart breaking and the noise of the clubbing. I can remember you throwing me into the bow where the

wet coiled lines were and feeling the whole boat shiver and the noise of you clubbing him like chopping a tree down and the sweet blood smell all over me."

"Can you really remember that or did I just tell it to you?"

"I remember everything from when we first went together."

The old man looked at him with his sun-burned, confident loving eyes.

"If you were my boy I'd take you out and gamble," he said. "But you are your father's and your mother's and you are in a lucky boat."

"May I get the sardines? I know where I can get four baits too."

"I have mine left from today. I put them in salt in the box."

"Let me get four fresh ones."

"One," the old man said. His hope and his confidence had never gone. But now they were freshening as when the breeze rises.

"Two," the boy said.

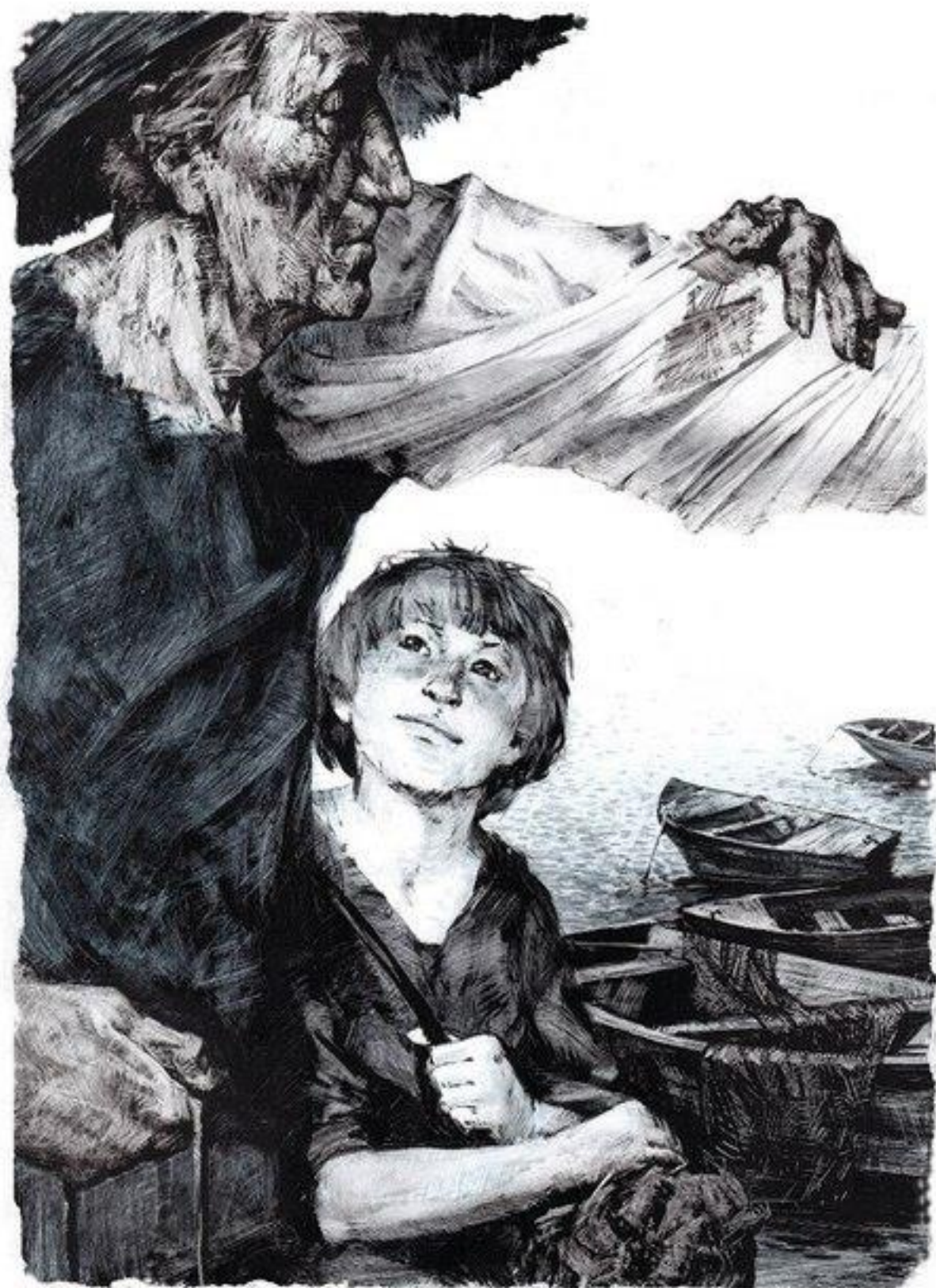
"Two," the old man agreed. "You didn't steal them?"

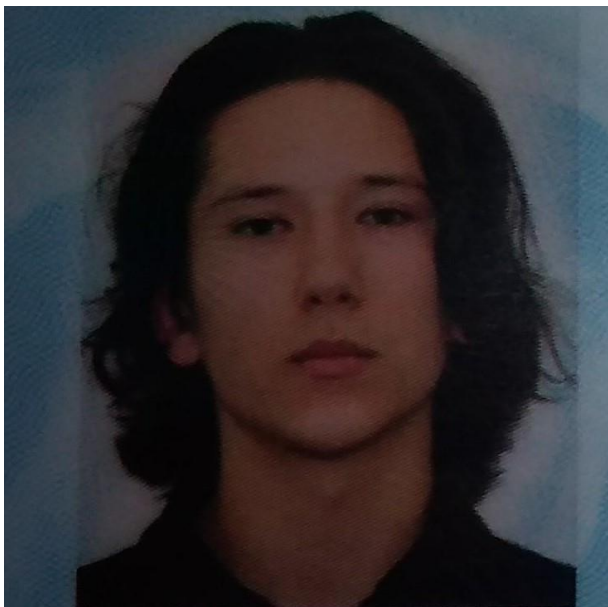
"I would," the boy said. "But I bought these."

"Thank you," the old man said. He was too simple to wonder when he had attained humility. But he knew he had attained it and he knew it was not disgraceful and it carried no loss of true pride.

"Tomorrow is going to be a good day with this current," he said.

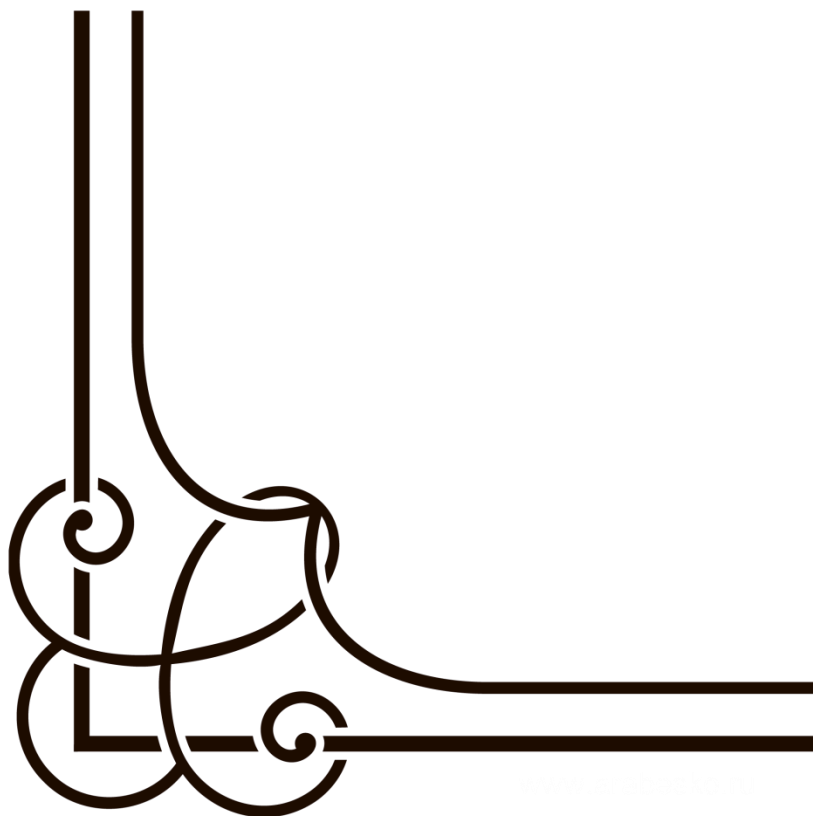

*Рідкобород Віктор
Володимирович, 2002 р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студент 2 курсу
спеціальності «Філологія.
Переклад (англійська,
китайська),*

*e-mail:
leto2002vv@gmail.com*

Фильм „Бесславные ублюдки” Сценарий Квентина Тарантино

Молочная ферма – день

Скромная молочная ферма в сельской местности Нэнси , Франция (так названная французами коровья страна)

Часть 1

«Однажды в...

Нацистская оккупация Франции»

«1941. Первый год немецкой оккупации Франции».

На ферме расположен дом, сарайчик и 12 коров, стоящих вдали друг от друга.

Владелец сего имущества – крепкий на вид французский фермер, взмахивая топором вверх – вниз, рубит пень. Хотя по его виду не понятно, бьет он этот пень весь последний год или же только начал сегодня.

Джулия: одна из трех красивых молодых дочерей развешивает стирку на веревки. Как только она развесила белую простынь она услышала шум, и отодвинув простыню она увидела;

Точка зрения Джулии: нацистский кабриолет с двумя маленькими флагами рейха на капоте, нацистский солдат за рулем и офицер, сидящий один на заднем сидении. Машину сопровождали еще два немецких мотоцикла. Выезжая из-за холма , они направлялись в сторону фермы.

Джулия: «Папа.»

Французский фермер опустил топор на пень, посмотрел через плечо и увидел приближающиеся машины. Жена фермера, Шарлота , подошла к порогу дома с двумя другими дочерьми и тоже увидела приближение. Фермер крикнул на французском (субтитры на английском)

Фермер: «Зайдите внутрь и закройте дверь.»

(говорит Джулии) Джулия, дай мне воды умыться, потом иди к маме в дом. Молодая девушка побежала к водяному насосу внутри дома. Она схватила миску и начала качать воду, после пары качков вода полилась в миску. Фермер сел на пенек, который он все таки разрубил, взял носовой платок из своего кармана, вытер пот, и принялся ждать конвой. После года жизни с нависшим над ним Дамокловым мечем, ему казалось что все

хорошее в его жизни может закончиться. Джулия набрала воду в миску и поставила на подоконник.

Джулия: «Папа, я налила»

Фермер: «Спасибо дорогая, иди в дом, успокой маму. Не беги. «

Джулия уходит в дом и закрывает двери. Отец подымается и идет к подоконнику за водой...

Звук двигателей становится все громче. Фермер умывается и кладет миску назад на подоконник. Он взял повешенное на гвоздь полотенце, смотрит на приближающиеся машины, вытирая лицо и тело. Автомобиль с четырьмя делегатами Национал-социалистической партии останавливается на территории фермы. Фермер стоит на своем месте, наблюдает за дальнейшими действиями.

Два мотоциклиста встали со своих мотоциклов и стали смирно, ожидая дальнейший приказов.

Нацистский водитель автомобиля открыл дверь офицеру, сидевшему на заднем сидении.

Офицер обратился к водителю на немецком (без субтитров)

Офицер: «Это владения Перье ЛаПадите?»

Водитель: «Да, господин Полковник.»

Нацистский офицер вышел с автомобиля.

Офицер: «Герман (обращается к водителю), я пойду в дом один, пока я не позову вас, не суйтесь сюда.»

Водитель: «Как пожелаете, господин Полковник»

Офицер крикнул фермеру на французском (субтитры на английском)

Офицер: «Это владения Перье ЛаПадите?»

Фермер: «Я Перье ЛаПадите.»

Офицер начинает движение в сторону фермера и говорит на французском с улыбкой на лице

Офицер: «Рад встрече с вами Монсиер Лападите, я Полковник СС – Ганс Ланда.»

Ганс Ланда протягивает фермеру руку, француз отвечает взаимностью.

Перье: «Чем могу помочь?»

Ганс: «Я надеялся вы пригласите меня в дом, нам есть что обсудить.»

Quentin Tarantino
INGLOURIOUS BASTERDS

1.

EXT –DAIRY FARM –DAY

The modest dairy farm in the countryside of Nancy, France (what the French call cow country).

We Read a SUBTITLE in the sky above the farm house;

CHAPTER ONE

"ONCE UPON A TIME IN...

NAZI OCCUPIED FRANCE"

This SUBTITLE disappears, and is replaced by another one;

"1941

One year into the German occupation of France".

The farm consists of a house, small barn, and twelve cows spread about.

The owner of the property, a bull of a man FRENCH FARMER, brings a axe up and down on A tree stump blemishing his property. However simply by sight, you'd never know if he's been beating at this stump for the last year, or just started today.

JULIE

One of his three pretty teenage daughters, is hanging up laundry on the clothes line. As she hangs up a white bed sheet, she hears a noise, moving the sheet aside she see's;

JULIE'S POV:

A Nazi town car convertible, with two little nazi flags attached to the hood, a NAZI SOLDIER behind the wheel, a NAZI OFFICER alone in the back seat,

following TWO OTHER NAZI SOLDIERS on motorcycles, coming up over the hill on the country road leading to their farm.

JULIE

Pappa.

The French Farmer sinks his axe in the stump, looks over his shoulder, and see's the Germans approaching.

The FARMERS WIFE, CHARLOTTE comes to the doorway of their home, followed by her TWO OTHER TEENAGE DAUGHTERS, and see the Germans approaching.

The Farmer yells to his family in FRENCH, SUBTITLED IN ENGLISH;

FARMER

Go back inside and shut the door.

IL

FARMER

(to Julie)

Julie, get me some water from the pump to wash up with, then get inside with your mother.

The young lady runs to the water pump by the house. She picks up a basin, and begins pumping, after a few pumps, water comes out splashing into the basin.

The French Farmer sits down on the stump he was previously chopping away at, pulls a handkerchief from his pocket, wipes sweat from off his face, and waits for the Nazi convoy to arrive. After living for a year with the sword of Damocles suspended over his head, this may very well be the end.

Julie finishes filling the water basin, and places it on the window sill.

JULIE

Ready Pappa.

FARMER

Thank you darling, now go inside and take care of your mother. Don't run.

Julie walks inside the farm house and closes the door behind her.

As her father stands up from his stump, and moves over to the window sill with the water basin...

.The SOUND of the ENGINES of the two motorcycles and car get LOUDER.

The Farmer SPLASHES water from the basin on his face and down his front. He takes a towel off a nail, and wipes the excess water from his face and chest, as he watches the two motorcycles, the one automobile, and the four representatives of the National Socialist Party come to a halt on his property.

We don't move into them, but keep observing them from a distance, like the Farmer.

The TWO NAZI MOTORCYCLIST are off their bikes, and standing at attention next to them.

The NAZI DRIVER has walked around the automobile, and opened the door for his superior.

The NAZI OFFICER says to The Driver in UNSUBTITLED GERMAN;

NAZI OFFICER

This is the property of Perrier LaPadite?

3

NAZI DRIVER

Yes heer Colonel.

The Nazi officer climbs out of the back the vehicle, carrying in his left hand

OFFICER

Herman, until I summon you, I am to be left alone.

NAZI DRIVER

As you wish Heer Col.

The S.S. COLONEL yells to The Farmer in FRENCH, SUBTITLED IN ENGLISH;

NAZI OFFICER

Is this the property of Perrier LaPadite?

FARMER

I am Perrier LaPadite.

The S.S. Colonel crosses the distance between them with long strides, and says in French with a smile on his face;

NAZI OFFICER

It is a pleasure to meet you Monsieur

LaPadite, I am Colonel Hans Landa of the S.S.

COLONEL.HANS LANDA offers the French Farmer PERRIER LAPADITE his hand.

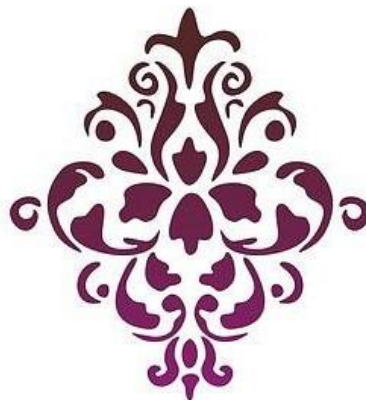
The Frenchman takes the German hand in his and shakes it.

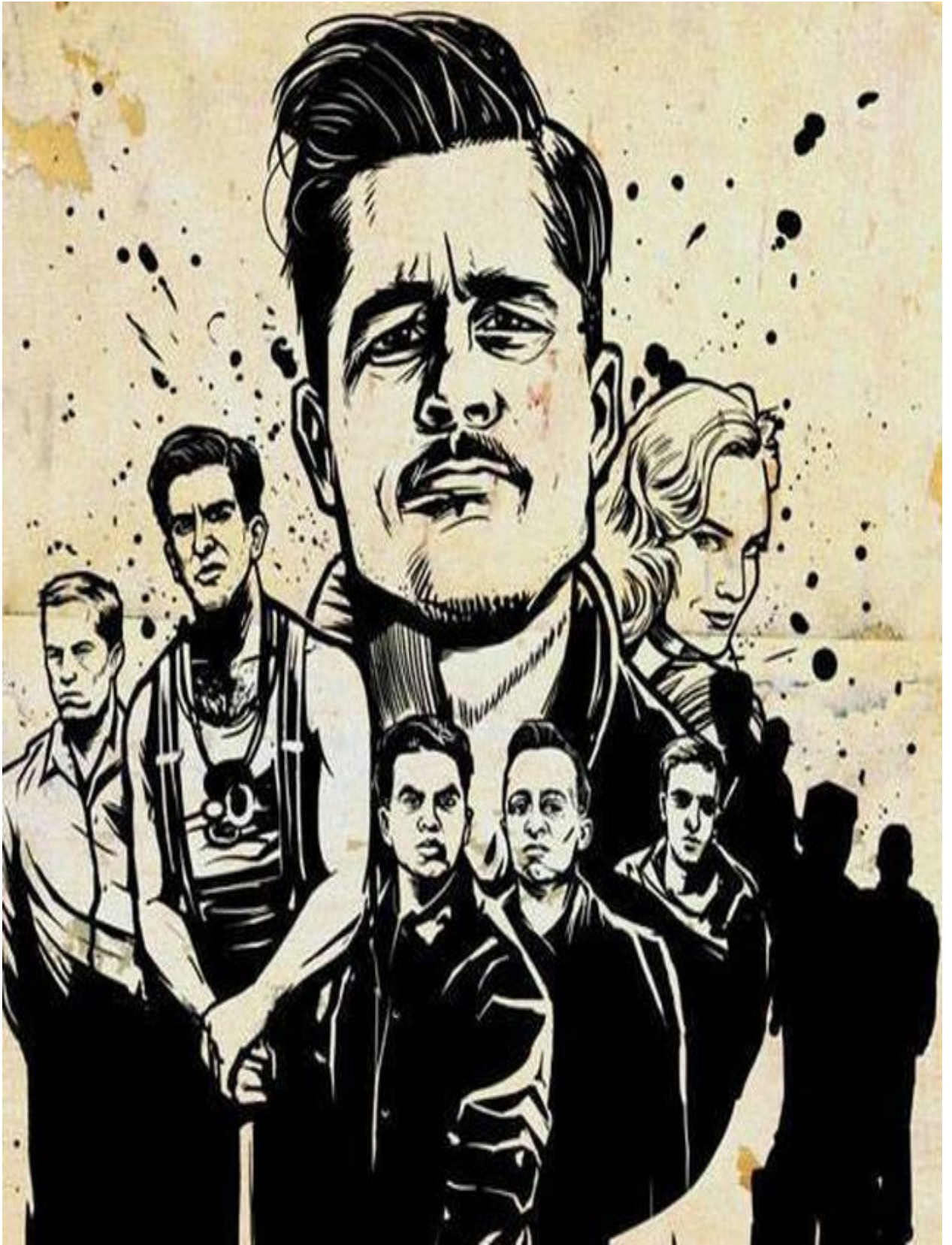
PERRIER

How may I help you?

COL LANDA

I was hoping you could invite me inside your home and we may have a discussion.

*Тернієвська Євгенія Йосипівна,
1992 р. н., ДЗ «Луганський
національний університет імені
Тараса Шевченка», викладач
кафедри теорії і практики
перекладу,*

e-mail - yevgenia.ter@gmail.com

Дебора Гаркнесс

Книга життя

Привиди не дуже матеріальні. Вони всі складаються з наших думок та спогадів. Над однією з круглих веж Сеп-Тоура Емілі Метер стисла руку безтілесної тіні навпроти себе, що навіть і зараз була сповнена страху.

– Колись стане легше? – її голос, як і вся вона був непомітним.– Дивитись? Чекати? Знати?

– Я цього не помітив, – швидко відповів Філіп Клермон. Він стояв поряд, розглядаючи свої власні прозорі пальці. Серед усіх речей характерних для померлого, Філіп найбільше не любив неможливість доторкнутись до дружини Ізабо; відсутність запаху та смаку; той факт, що він уже не має м'язів для спарингу – невидимість очолювала список. Це було постійне нагадування наскільки незначним він став.

Емілі засмутилась, а Філіп мовчки прокляв себе. З того часу як вона померла, відьма завжди була його співрозмовником, розділяючи його самотність. Про що він тільки думав накричавши на неї, наче вона служниця?

– Можливо, стане легше коли ми вже не будемо їм потрібні, – сказав Філіп вихованіше. Він міг бути більш досвідченим привидом, але саме Емілі зрозуміла метафізику їхнього становища. Те, що сказала йому відьма, було протилежним віруванням Філіпа про потойбічний світ. Він думав, що живі люди можуть бачити мреця, якщо їм щось від нього потрібно: підтримка, прощення чи покарання. Емілі наполягала, що це не більше ніж людські вірування, і тільки коли людина рухалась далі та відпускала, до них міг прийти померлий.

Знаючи це, Ізабо було трішки легше не бачити його, але не дуже.

– Не можу дочекатись, щоб побачити реакцію Еми. Вона буде так здивована. Теплий голос Діани піднявся до стін.

– Діана та Метью, – сказали одночасно Емілі та Філіп, вдивляючись вниз на внутрішній двір з бруківкою навколо замку.

– Там, – сказав Філіп, показуючи на під'їзну алею. Навіть мертвим він мав зір вампіра, гостріший ніж у будь-кого. І ще він був красивішим, ніж хтось насмілювався б бути, широкоплечий з диявольською посмішкою. Він повернувся до Емілі, яка не могла не посміхнутись у відповідь. «Вони справді хороша пара. Ти тільки поглянь наскільки змінився мій син?»

Вампіри не піддаються впливу часу, тому Емілі очікувала побачити те ж чорне волосся, настільки темне, що відблискувало синім; ті ж мінливі сіро-зелені очі, холодні та відлюдні як море взимку; те ж бліде обличчя та широкий рот. Але, як і казав Філіп, було декілька незначних відмінностей. Волосся Метью було коротшим і тепер у нього була борода, що робила його ще небезпечнішим за пірата. У неї перехопило подих.

– А Метью... більший?

– Ще б пак. Я відгодував його, коли вони з Діаною були тут у 1590 році. Книжки зробили його м'яким. Йому потрібно менше читати і більше битись. – Філіп завжди наполягав на тому, що буває забагато освіти. Метью – живий приклад цього.

– І Діана якась інакша. Більше схожа на матір, з цим довгим мідно-червоним волоссям, – сказала Ем, зазначивши найпомітнішу зміну в племінниці.

Діана спіткнулась на бруківці і Метью простягнув рук, щоб підтримати її. Одного разу Емілі побачила, як Метью постійно знаходиться в повітрі – ознака надмірного захисту вампіра. Зараз, маючи проникливість привида, вона зрозуміла, що ця схильність походить від надприродного усвідомлення будь-якої зміни у зовнішньому вигляді Діани, будь-якої зміни настрою, найменшої ознаки втоми чи голоду. Проте сьогодні занепокоєння Метью було ще сильнішим.

– Не тільки зачіска Діани змінилась, обличчя Філіпа було здивоване. – У неї буде дитина – дитина Метью.

– Емілі детальніше оглянула племінницю, використовуючи розширене розуміння істини, подароване смертю. Філіп частково мав рацію. – Ти хотів сказати «діти». У Діани будуть близнюки.

– Близнюки, – сказав Філіп здивовано. Він озирнувся та побачив свою дружину. – Поглянь, тут Ізабо, Сара, Софі та Маргарет.

– Що ж тепер буде, Філіпе? – запитала Емілі, в її серці зростало занепокоєння.

– Закінчення. Початки, – сказав Філіп з навмисною невизначеністю. – Зміни.

– Діана ніколи не любила змін, – додала Емілі.

– Це тому, що Діана боїться того, ким вона стане, – відповів Філіп.

Deborah Harkness

The Book of Life

Ghosts didn't have much substance. All they were composed of was memories and heart. Atop one of Sept-Tours' round towers, Emily Mather pressed a diaphanous hand against the spot in the center of her chest that even now was heavy with dread.

Does it ever get easier? Her voice, like the rest of her, was almost imperceptible. *The watching? The waiting? The knowing?*

Not that I've noticed, Philippe de Clermont replied shortly. He was perched nearby, studying his own transparent fingers. Of all the things Philippe disliked about being dead—the inability to touch his wife, Ysabeau; his lack of smell or taste; the fact that he had no muscles for a good sparring match—invisibility topped the list. It was a constant reminder of how inconsequential he had become.

Emily's face fell, and Philippe silently cursed himself. Since she'd died, the witch had been his constant companion, cutting his loneliness in two. What was he thinking, barking at her as if she were a servant?

Perhaps it will be easier when they don't need us anymore, Philippe said in a gentler tone. He might be the more experienced ghost, but it was Emily who understood the metaphysics of their situation. What the witch had told him went against everything Philippe believed about the afterworld. He thought the living saw the dead *because* they needed something from them: assistance, forgiveness, retribution. Emily insisted these were nothing more than human myths, and it was only when the living moved on and let go that the dead could appear to them.

This information made Ysabeau's failure to notice him somewhat easier to bear, but not much.

"I can't wait to see Em's reaction. She's going to be so surprised." Diana's warm alto floated up to the battlements.

Diana and Matthew, Emily and Philippe said in unison, peering down to the cobbled courtyard that surrounded the château.

There, Philippe said, pointing at the drive. Even dead, he had vampire sight that was sharper than any human's. He was also still handsomer than any man had a right to be, with his broad shoulders and devilish grin. He turned the latter on Emily, who couldn't help grinning back. *They are a fine couple, are they not? Look how much my son has changed.*

Vampires weren't supposed to be altered by the passing of time, and therefore Emily expected to see the same black hair, so dark it glinted blue; the same mutable gray-green eyes, cool and remote as a winter sea; the same pale skin and wide mouth. There were a few subtle differences, though, as Philippe suggested. Matthew's hair was shorter, and he had a beard that made him look even more dangerous, like a pirate. She gasped.

Is Matthew . . . bigger?

He is. I fattened him up when he and Diana were here in 1590. Books were making him soft. Matthew needed to fight more and read less. Philippe had always contended there was such a thing as too much education. Matthew was living proof of it.

Diana looks different, too. More like her mother, with that long, coppery hair, Em said, acknowledging the most obvious change in her niece.

Diana stumbled on a cobblestone, and Matthew's hand shot out to steady her. Once, Emily had seen Matthew's incessant hovering as a sign of vampire overprotectiveness. Now, with the perspicacity of a ghost, she realized that this tendency stemmed from his preternatural awareness of every change in Diana's expression, every shift of mood, every sign of fatigue or hunger. Today, however, Matthew's concern seemed even more focused and acute.

It's not just Diana's hair that has changed. Philippe's face had a look of wonder. *Diana is with child—Matthew's child.*

Emily examined her niece more carefully, using the enhanced grasp of truth that death afforded. Philippe was right—in part. *You mean "with children."* *Diana is having twins.*

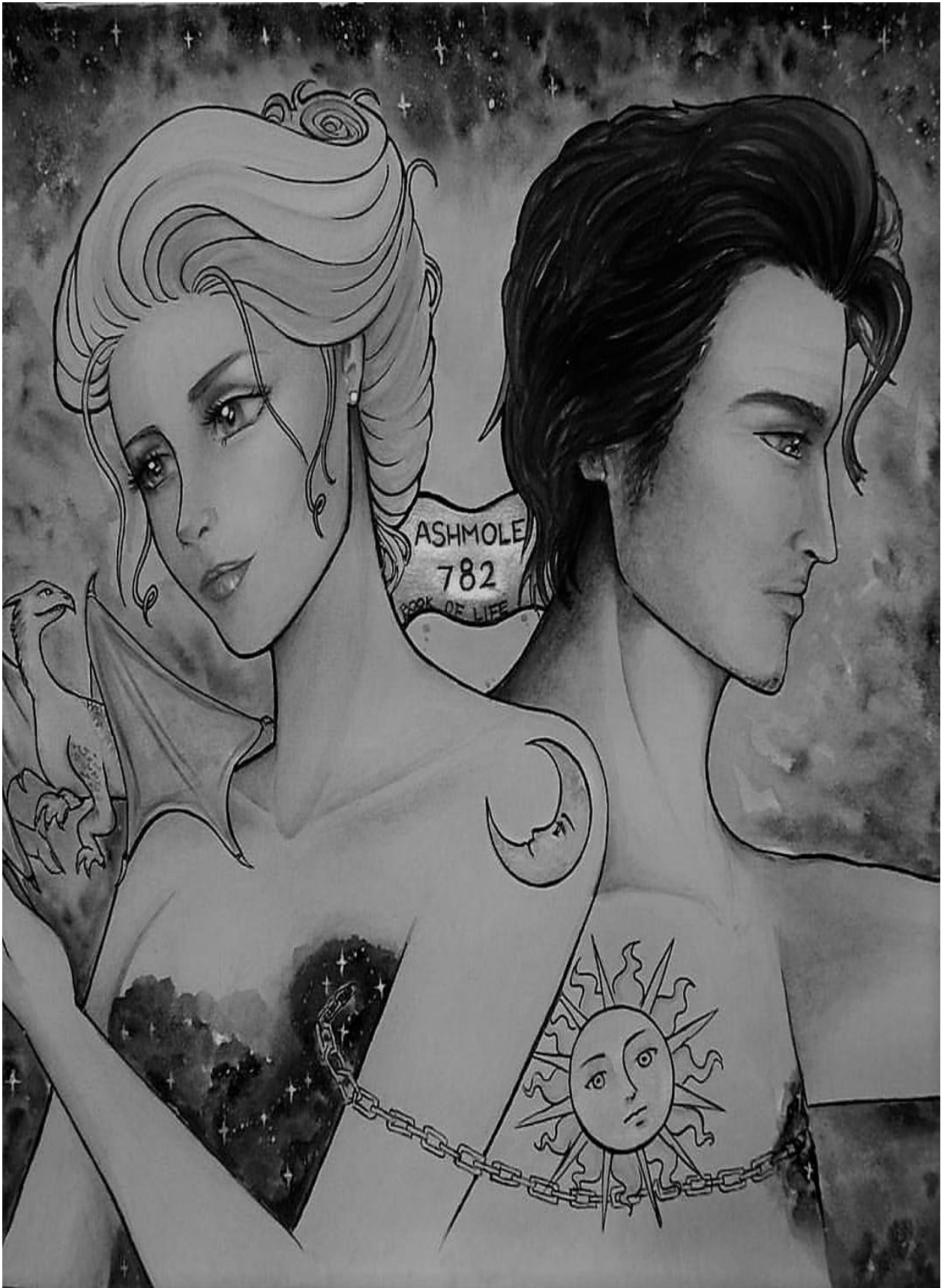
Twins, Philippe said in an awed voice. He looked away, distracted by the appearance of his wife. *Look, here are Ysabeau and Sarah with Sophie and Margaret.*

What will happen now, Philippe? Emily asked, her heart growing heavier with anticipation.

Endings. Beginnings, Philippe said with deliberate vagueness. *Change.*

Diana has never liked change, Emily said.

That is because Diana is afraid of what she must become, Philippe replied.

*Халімон Олександра
Геннадіївна, 2000 р. н., ДЗ
«Луганський національний
університет імені Тараса
Шевченка», студентка з курсу
спеціальності «Філологія. Східні
мови (китайська, англійська)»,*

e-mail:

lexikhalimon@gmail.com

Джоджо Мойсс

Та сама я

Нью-Йорк можливо не спав, але Лавері був сповнений тиші, ніби усі мешканці прийняли сподійне. Я вийшла в коридор, обережно зачинивши за собою двері та перевіривши вісім разів, чи я взяла з собою гаманець та ключі. Я подумала, що рання година та сплячі мешканці дадуть мені можливість розглянути ближче місце, куди я потрапила.

Коли я кралася навшпиньках по плюшевому килиму, що приглушував мої кроки, за однією з дверей почала гавкати собака – пронизливий, обурений протест – і старий голос, який кричав щось, що я не могла зрозуміти. Я поспішила пройти повз, не маючи бажання бути винною за пробудження інших мешканців, а замість того, щоб спуститися по головних сходах, пішла до службового ліфту.

У холі нікого не було, тому я вийшла на вулицю і ступила прямо у вир шуму та світла, такого величезного, що мені прийшлося трохи постояти на місці, щоб не впасти. Переді мною, ніби на милі, простягався зелений оазис Центрального парку. Зліва від мене сусідні вулиці вже були сповнені життя – кремезні чоловіки в комбінезонах розвантажували ящики з фургону, а за ними спостерігав поліцейський зі схрещеними на грудях м'язистими руками. Підмітальна машина працює дзижчала. Водій таксі розмовляв з чоловіком через відчинене вікно. У голові я відмічала усі пам'ятки Великого Яблука. Кінні екіпажі! Жовті таксі! Неймовірно високі будівлі! Поки я задивлялась на них, двоє втомлених туристів з дітьми у візках пройшли повз мене стискаючи чашки кави, можливо, вони ще не відійшли від перельоту. Мангеттен розтягнувся на усі боки, такий величезний, освітлений сонцем, живий та палкий.

Втома від перельоту щезла з останніми променями світанку. Я перевела дух та рушила усвідомлюючи, що всміхаюсь, та я не могла спинити себе. Я пройшла вісім кварталів, але не знайшла ні одного продовольчого магазину. Я повернула на Медісон-авеню, минаючи величезні люксові магазини зі скляними фасадами, а між ними звичайні ресторани з затемненими вікнами або позолочений готель, чий швейцар навіть не поглянув на мене, коли я проходила повз.

Я пройшла ще п'ять кварталів, поступово розуміючи, що це не те місце, де ти міг би просто заскочити до продуктового магазину. Я уявляла, що на кожному розі будуть нью-йоркські кафе зі своїми наглими офіціантками та чоловіками у білих капелюхах, але все виглядало таким величезним і блискучим, що навряд чи за дверима на тебе могли чекати сирний омлет та чашка чаю. Більшість людей, яких я зустрічала були як і я туристами або ж спортсменами, що вишли на пробіжку, вдягнені у свої костюми зі спандексу та навушники, та спритно оминали бездомних людей, що сліdkували за ними своїми зморшкуватими, свинцевими обличчями. Нарешті, я наткнулась на велику мережеву кав'ярню, у якій здається зібралася половина усіх ранніх пташок Нью-Йорку, що схилились над своїми телефонами або годували своїх надзвичайно веселих малюків під приємну музику, яка линула з динаміків на стіні.

Я замовила капучино та мафін, який, ще до того як я встигла щось сказати, бариста розрізав, розігрів, а потім намазав маслом, увесь час обговорюючи бейсбольну гру зі своїм колегою.

Я заплатила, сіла зі своїм загорнутим у фольгу мафіном та відкусила шматочок. Це була найсмачніша річ, яку я коли-небудь їла, навіть без голоду після перельоту.

Я сиділа біля вікна і півгодини розглядала ранкову вулицю Мангеттена, по черзі мій рот заповнював липкий, масляний мафін або ошпарювала гаряча, міцна кава, даючи волю моєму постійному внутрішньому монологу (Я п'ю нью-йоркську каву у нью-йоркській кав'ярні! Я гуляю вулицею Нью-Йорку! Як Мег Райан! Або як Даян Кітон! Я насправді у Нью-Йорку!) і раптом я зрозуміла, що саме Вілл намагався пояснити мені два роки тому: протягом тих кількох хвилин я куштувала незнайому їжу, я бачила незвичні види, я жила тільки тим моментом. Я жила, відчувала, все моє єство було відкрито до нових можливостей навколо мене. Я була в тому місці світу, де навряд чи коли-небудь потрапила.

А потім, зовсім з нічого, дві жінки за сусіднім столом почали кидатися на одне одну з кулаками; кава та шматочки випічки літали по столах, а баристи кинулись рознімати їх. Я струсила крихти з сукні, закрила сумку та вирішила, що, мабуть, вже час повертатися до спокою в Лавері.

Jojo Moyes

Still me

New York might be awake, but the Lavery was cloaked in a silence so dense it suggested communal doses of zopiclone. I walked along the corridor, closing the front door softly behind me and checking eight times that I had remembered both my purse and my keys. I figured the early hour and the sleeping residents gave me license to look a little more closely at where I had ended up.

As I tiptoed along, the plush carpet muffling my steps, a dog started to bark from inside one of the doors – a yappy, outraged protest – and an elderly voice shouted something that I couldn't make out. I hurried past, not wanting to be responsible for waking up the other residents, and, instead of taking the main stairs, headed down in the service lift.

There was nobody in the lobby so I let myself out onto the street and stepped straight into a clamor of noise and light so overwhelming that I had to stand still for a moment just to stay upright. In front of me the green oasis of Central Park extended for what looked like miles. To my left, the side streets were already busy-enormous men in overalls unloaded crates from an open-sided van, watched by a cop with arms like sides of ham crossed over his chest. A road sweeper hummed industriously. A taxi driver chatted to a man through his open window. I counted off the sights of the Big Apple in my head. Horse-drawn carriages! Yellow taxis! Impossibly tall buildings! As I stared, two weary tourists with children in buggies pushed past me clutching Styrofoam coffee cups, still operating perhaps on some distant time zone. Manhattan stretched in every direction, enormous, sun-tipped, teeming and glowing.

My jet lag evaporated with the last of the dawn. I took a breath and set off, aware that I was grinning but quite unable to stop myself. I walked eight blocks without seeing a single convenience store. I turned into Madison Avenue, past huge glass-fronted luxury stores with their doors locked and, dotted between them, the occasional restaurant, windows darkened like closed eyes, or a gilded hotel whose liveried doorman didn't look at me as I passed.

I walked another five blocks, realizing gradually that this wasn't the kind of area where you could just nip into the grocer's. I had pictured New York diners on every corner, staffed by brassy waitresses and men with white pork-pie hats, but everything looked huge and glossy and not remotely as if a cheese omelet or a mug

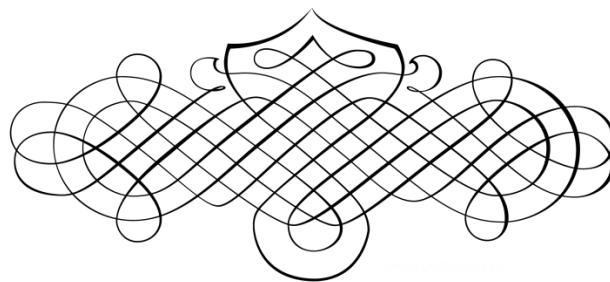
of tea might be waiting behind its doors. Most of the people I passed were tourists like me, or fierce, jogging hard-bodies, sleek in Lycra and oblivious between earphones, stepping nimbly around homeless men, who glared from furrowed, lead-stained faces. Finally I stumbled on a large coffee bar, one of a chain, in which half of New York's early risers seemed to have congregated, bent over their phones in booths or feeding preternaturally cheerful toddlers as generic easy-listening music filtered through speakers on the wall.

I ordered cappuccino and a muffin, which, before I could say anything, the barista sliced in two, heated, then slathered with butter, all the while never breaking his conversation about a baseball game with his colleague.

I paid, sat down with the muffin, wrapped in foil, and took a bite. It was, even without the clawing jet lag hunger, the most delicious thing I had ever eaten.

I sat in a window seat staring out at the early-morning Manhattan street for half an hour or so, my mouth alternately filled with claggy, buttery muffin or scalded by hot, strong coffee, giving free rein to my ever-present internal monologue (I am drinking New York coffee in a New York coffeehouse! I am walking along a New York street! Like Meg Ryan! Or Diane Keaton! I am in actual New York!) and, briefly, I understood exactly what Will had been trying to explain to me two years previously: for those few minutes, my mouth full of unfamiliar food, my eyes filled with strange sights, I existed only in the moment. I was fully present, my senses alive, my whole being open to receive the new experiences around me. I was in the only place in the world I could possibly be.

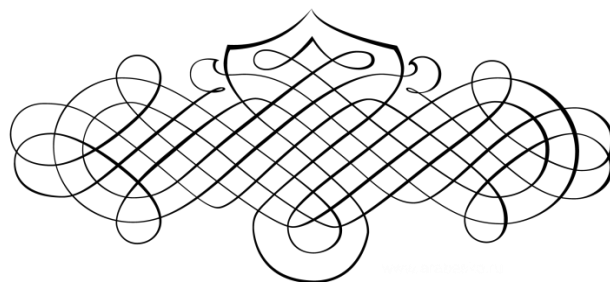
And then, apropos of apparently nothing, two women at the next table launched into a fist fight, coffee and bits of pastry flying across two tables, baristas leaping to pull them apart. I dusted the crumbs off my dress, closed my bag, and decided it was probably time to return to the peace of the Lavery.

“There can never be an absolutely final translation”

Robert M. Grant

ЗМІСТ

<i>Р. Кіплінг. Коль (переклав Д. Андріянов)</i>	8
<i>Уді Демті. Моя дорога Батьківщина (переклала А. Василенко)</i>	14
<i>Ед Ширан. Ты прекрасна (переклала О. Гузіченко)</i>	18
<i>Дж. Г. Байрон. Прохання, бо кохання... (до пихатої леді) (переклала Т. Золотовська)</i>	24
<i>В.Шекспір. Сонет 66 (переклав О. Кабушко)</i>	30
<i>Едгар Аллан По. Ворон (переклав К. Калтишев)</i>	34
<i>В. Шекспір. Сонет 145 (переклала О. Козуб)</i>	44
<i>У. Блейк. Тигр (переклав О. Прилепський)</i>	48
<i>В. Шекспір. Сонет 32 (переклав О. Прилепський)</i>	50
<i>В. Шекспір. Сонет 66 (переклав О. Прилепський)</i>	52
<i>Чжан Цзи. Ночной причал у Кленового моста (переклав О. Прилепський)</i>	54
<i>Хай Цзы. Вдали от дома (переклав О. Прилепський)</i>	54
<i>Дж. Гамільтон. Образи памяти (переклала Ю. Сірик)</i>	56
<i>Дж. Г. Байрон. Коли розійшлись ми (переклала Є. Тернієвська)</i>	62
<i>Місяць: партія з мюзиклу „Нотр-Дам-де Парі” (переклала Н. Токуєва)</i>	68
<i>Маріо Ланца. О, любов (переклала Т.Шило)</i>	72
<i>Нікс Хайдра. Аркана (переклала В. Боровська)</i>	76
<i>Луїза Мей Оклотт. Маленькі жінки (переклала Є. Бородай)</i>	84
<i>Джон Грін. Провина зірок. Лист Огастаса Вотерса (переклала К. Гайворонська)</i>	88
<i>Джон Грін. Виноваты звězды (переклала К.Гладченко)</i>	94
<i>Невідомий автор. У центрі бурі (переклала С. Горбуньова)</i>	100
<i>Дж. Бовен. Боб – незвичайний кіт: адаптація з тексту «Вуличний кіт на ім'я Боб» (переклала М. Гречана)</i>	108
<i>Т. Кенілли. Список Шиндлера (переклала К. Длуськи)</i>	114

<i>А. Крісті. Таємнича пригода в Стайлзі (переклала О. Колісник)</i>	122
<i>Э. Клайн. Первому игроку приготовиться (переклав Р. Олійник)</i>	128
<i>Т. Вулф. Ловці у снігу (переклала С. Перова)</i>	134
<i>С. Маєр. Сутінки (переклала К. Попадюк)</i>	140
<i>Е. Хемінгвей. Старий і море (переклав О. Решетник)</i>	146
<i>К. Тарантіно. Беславные ублюдки (переклав В. Рідкобород)</i>	154
<i>Д. Гаркнесс. Книга життя (переклала Є. Тернієвська)</i>	162
<i>Джоджо Мойєс. Та сама я (переклала О. Халімон)</i>	168